

IRANIJSKÁ
KNĚHOVNA

FINAND AUDONION

SAGA O LUNDIROVI

SYNU ZIMY, HVĚZDOPRAVCI A BOJOVNÍKU

Z arkinského originálu *Lundis Araman Alaronionar* přeložil s přihlédnutím k uldarským a arkagantským variantám do češtiny Jan Kozák jr.

Vydal Archív siranijských textů
edice Klasické ságy

Copyright © Finand Audonion, 136 Achirunar

Translation © Jan Kozák jr., 2005

Copyright © Jakub Hruška, 2005 for Illustrations

SAGA O LUNDIROVI

SYNU ZIMY, HVĚZDOPRAVCI A BOJOVNÍKU

I.

Zde se počíná saga o Lundiru Alaronionovi, synu Zimy, hvězdopravci a bojovníku.

V městě Valarkagantu žil muž jménem Garair. Byl nejstarším synem Rivy Solpinar Vinari, což byl muž po všech stránkách ctnostný, velmi pevných zásad a značné přísnosti. Poté, co zemřel v boji jeho starší bratr Kherdir se Riva stal stařešinou rodiny Solpinar. Jeho rod měl už po tři staletí na starosti stavitelství ve městě, od té doby, co vymřel rod Aidar Vinari.

Riva byl už starý muž, když zplodil Garaira a jeho povaha již ztratila ostré hrany mládí. Byl vysoký a dosud statný, jeho vous byl již zcela šedý a oči též. Většinu zbývajících času svého života strávil na velkých stavebních pracích ve městě jako nejvyšší architekt a Garair byl s ním a učil se jeho umění od nejútlejšího mládí.

Když bylo Garairovi dvanáct let a jeho otci Rivovi sedmdesát, vypukla válka mezi Valarkagantem a Agarinem. Riva pocítil, že jeho čas se nachýlil, a odešel zemřít do pole, zatímco svému synu zakázal opustit hranice města.

„Postavil jsem domy, paláce a tvrze,“ pravil tehdy svému synu, „titerná práce s kružidlem mne ale již znavuje a tak si chci protáhnout staré údy.“

„Bojím se, otče,“ odpověděl nato Garair, „žes mi nezjevil svoje skutečné záměry. Padneš-li v boji, pak věz, že tě ve stavitelství nikdy nepřekonám, protože čas svého mládí strávím pronásledováním tvých zhoubců.“

„Pak strávíš mládí stejně, jak jsem jej strávil já,“ řekl Riva, „a postaráš se o to, aby mé i tvé domy mohli obývat i naši pravnuci. Opatruj se.“

II.

Planina Fanigar se svažuje mírně k jihu a krom úrodných polí je porostlá háji bělostných bříz. Šiky Valarkagantu se řadily na východě od tohoto místa ve stínu Velkého hvozdu, vojsko Agarinu s posilou z Xalgonu tábořilo na severozápadě pláně. Vojevůdce Dereth Chaktra Vinari měl pod svou zástavou na čtyři tisíce nejlepších mužů, zatímco pod třepotajícími se vlajkami Agarinského krále Dagera bylo deset tisíc Agarinců, tři tisíce xalgonců a nepočítaně lehkých pěšců a práčat z vazalských krajín. Krátce před polednem se šiky srazily a ihned se rozpoutala velká řež. Agarinské vojsko se snažilo Arkiny obklíčit a sevřít jim týl, avšak ti se probíjávali přímo skrz zástupy nepřátel a doráželi na královskou stráž složenou z xalgonských rytířů. Tehdy utvořili Arkinští bojovníci klín a udeřili přímo na zástavu. Mezi nimi byl i Riva, který se během řeže probíjoval až do nejpřednější řady. Jako posedlý válečnými božstvy se obořil na vůdce rytířů a zaútočil v rychlém sledu na

jeho nohy, paže i hlavu. Vší silou pak bodl do hledí nepřítele a vyvalila se krev. Jeho zbraň však uvízla vražena v ocelové přílbě jeho soka a stařec byl brzy rozsekán na kusy od okolních nepřátel. V jeho šlépějích však zaútočili další a obrana okolo krále se brzy rozpadla a xalgonská garda byla zašlapána do země nebo zahnána do polí. Uprostřed pole se pak srazil Dereth a Dagger a o jejich boji se zpívají písně, neboť král se nevzdal, ani když viděl, že jeho vojsko se obrací na útěk a v uctivém kruhu nepřátel bojoval jako muž proti muži s vůdcem nepřátel. Nakonec jej však Dereth proklál a ovládl zcela pole.

Vítězně pro Valarkagas skončila bitva na Fanigarském poli a Agarín se stal poplatným koruně Arky. Dereth nechal s úctou zdvihnout ostatky Rivy, jehož hrdinství viděl na vlastní oči a dopravil je zpět do města. Nad králem Daggerem pak nechal vztyčit uprostřed pole mohyly a do ní uložil jeho tělo s mnoha obětními dary.

III.

Jakmile se Garair dozvěděl o smrti svého otce, na dlouhou dobu se odmlčel a nepromluvil dřív, než dostihl a zabil všechny z xalgonské stráže, kteří se účastnili bitvy na Fanigarském poli. S rodnými hovořil jen posunky a na cizince sotva pohlédl. Vzal jen meč a plášť a ztratil se na tři roky do lesů. Jakmile dostihl posledního z nich, vrátil se zas zpět do města, ale nadále zůstal málomluvným mužem.

Ztratil zájem o stavitelství a těšil se jen z boje a lovu. Vrchním architektem Valarkagantu byla po smrti Rivy jeho mladší sestra Daran Solpínar Vinari, teta Garaira. Ten pobýval ve vojenských táborech a byl nejobávanějším válečníkem, avšak nikdy mu nebylo svěřeno velení, ač se prokazoval velkou zchytralostí. V jeho očích totiž doutnalo šílenství, které bylo postrachem přáteli i nepříteli.

Na válečných výpravách se pouštěl vždy dál, než kolik by si jiný troufl a všem se zdálo, že pohrdá životem. V černých údolích okolo Xalgonu vydržel po jeho boku jen málokdo a nikdo jej nesledoval na výzvědách za nocí. Válka s Agarínem se totiž změnila ve válku s Xalgonem, jíž v dějeppravě přináležejí označení jedenáctá. Nakonec však uzavřel Valarkagas s Xalgonem příměří.

IV.

Žil muž jménem Augon Atharvan Vinari a byl nejvěhlasnějším knězem a mágem v celém Valarkagantu. Postavy byl štíhlý a vysoký, byl převelice vzdělaný a zchytralý a mnozí k němu chodili pro radu. Jeho otec Ghar býval nejvyšším veleknězem hned po samotném králi, s nímž byl v přátelském svazku a až do vysokého věku se těšil velké úctě.

Augon měl dva syny, Ghara a Carmatha a jednu dceru, Askru. Oba synové byli urostlí a spíše než učení a záležitostí kněží si hleděli závodění a lovu, ačkoliv jejich otec usiloval o opak. Askra však zdělila po otci bystrost i radost z učení a po matce přímst v chování i krásný vzhled. Všichni ji proto obdivovali a těšili se z její přítomnosti.

Zatímco otec nad svými syny již téměř lámal hůl, jeho dcera se svými bratry byla zadobře. Jezdila s nimi na lovy a tvořili trojici, která navzájem nacházela porozumění.

Jednou byli lovit ve Velkém hvozdě daleko na jihozápad od města a během odpoledne ztratili cestu a nevěděli, v jaké části lesa se nacházejí. Jeli mnoho hodin jiným směrem, než mysleli a dostali se tak do míst, kde nikdy předtím nebyli. K večeru již ztratili naději na návrat a hledali místo k táboření. Les zde byl řidší, protože již přecházel ve Fanigarskou pláň, přes níž během posledních dvou dnů proudily skupinky rozprášených Xalgonců, kteří unikali z místa poslední z bitev, po níž následovalo nastolení příměří.

Trojice lovců rozeznala mezi stromy pohyby a dřív, než dokázala obrátit koně, byla obklíčena dvacítkou nepřátel. Xalgonci tasili zbraně a udeřili na obklíčené. V tu chvíli však mezi útočící nepřátele vpadl temný stín a v nelidské rychlosti jim pozutíнал paže a hlavy. Jen málo z útočníků uniklo živých. Ghar, Carmath a Askra pozdravili neznámého a poděkovali mu za záchranu života. Muž jen pokývl, uchopil jejich koně za uzdy a odvedl je do nedaleké chráněné jeskyně. Teprve tam je oslovil a představil se jim jako Garair Solpinar Vinari.

Jeskyně byla jedním z mnoha Garairových úkrytů. Uložil tam trojici lovců k odpočinku a sám se vydal ještě na noc dobít zbytky nepřátel toulajících se po lese a pláni. Druhého dne ráno odvedl trojici na lesní pěšinu, jež vedla ke známým místům. V denním světle viděli sourozenci jeho ušlechtilou tvář zpustlou životem v divočině a jeho oči žhnout podivným ohněm.

Ještě jednou mu poděkovali a odjeli. Askra však nesla v mysli jeho tvář a v srdci něco málo z ohně jeho očí.

V.

Byl podzim, uplynulo deset let od smrti Rivy. Vojsko se vracelo do města a začínala doba míru. Garair se vrátil také a pobýval v domě své rodiny. Jednoho večera se ubíral po Nekonečných schodech do Chrámu a uviděl proti sobě přicházet krásnou ženu v bohatém rouchu. Když pozdvihl oči, poznal Askru a pozdravil ji. Ona jeho pozdrav opětovala a zeptala se na jeho skutky na válečném poli.

Toho večera již Garair do Chrámu nedorazil a ani Askra se nevrátila do domu svých rodičů. Procházeli se mezi padajícím listím v sadech a hovořili dlouhé hodiny nejen o válce. Garair řekl více slov než za posledních deset let a ve společnosti Askry usnul zhoubný oheň v jeho očích.

Zanedlouho se zasnoubili před Aderánem a pak se stali mužem a ženou, ačkoliv to kromě Askřiných bratrů nikdo z její rodiny doopravdy neschvaloval.

VI.

Oheň z Garairových očí nikdy úplně nezmizel a jediný, kdo jej dokázal utišit, byla Askra. Ihned po svatbě spolu odjeli na její radu do Uldaru, kde se Garair věnoval obyčejí své rodiny a učil se u věhlasných mužů stavitelství. V Uldaru strávili

osm let a narodil se jim tam syn Alaron a dcera Hathar. Také zde přijali za vlastního malého chlapce, jemuž dali jméno Ivaren.

Garair byl bystrý a stavitelství měl v krvi, avšak nechával se často vést více srdcem a podivnými předtuchami, kterým věřil jako ničemu jinému, než předpisy svých učitelů. Nakonec se vrátili zpět do Valarkagantu a Garair se stal jedním ze stavitelů. Opravil a zlepšil městské hradby a na důležitých místech na západ od města postavil dvě pevnosti, které nebyly dosud nikdy dobyty.

Opět se strhla válka a voje Valarkagantu odešly do pole. Garair nedal na naléhání své ženy, aby zůstal doma, a vyrazil jako důstojník s armádou.

„Oheň tvých očí bude zhoubou tvému i mému životu,“ pravila mu tehdy, „nech mě jít s tebou, musíš-li opravdu odejít, abych ten oheň mohla utiшит, až vzplane.“

„Můj oheň jsi zkrotila dost, abych jím nezapálil dům našeho poklidného života, nyní je však válka a tam ženské rady nepomohou.“

VII.

Valarkagas měl nyní válečný stav s královstvím Linalis. Všichni však věděli, že dynastii v Linalis ovládají Pánové Xalgonu. Na straně Linalisu stály též jemu podřízené země Aftain a Tonelad. Uldar nebyl nyní Valarkagantu nakloněn přátelsky a tak přestože zatím neválčil, mohl kdykoliv přejít do útoku. Země tak byla obklíčena prakticky ze všech stran a nemohla si dovolit koncentrovat všechny síly na jednom místě.

Proběhlo několik bitev s nerozhodným výsledkem a velkými ztrátami na obou stranách. Mnoho Arkinských rodů zde přišlo o výtečné muže. Nakonec došlo k bitvě Na Xalgonské cestě, na níž se střetlo dva tisíce předchozími boji vyčerpaných a raněných Arkinů s desetinásobnou přesilou nepřátel a bylo zahnáno do lesů. Arkinové se uchýlili do hradů a pevností a vyčkávali na tah nepřítele.

Nepřítel provedl několik klamných výpadů a pak udeřil plnou silou na Zanagarku, pevnost ve Velkém hvozdu, kterou v předchozích letech vybudoval Garair. Shodou okolností byl Garair právě přítomen v pevnosti, ovšem neměl nejvyšší velení a svými nadřízenými byl považován za dočasně vyléčeného šilence.

Po několika útocích, které oslabená obrana hradu jen stěží odrazila, se nepřítel sbíral k poslední řeži a shromáždil všechny posily. Lidé v pevnosti neměli mnoho nadějí a velitelé hleděli do tváře porážce. Uprostřed závěrečných příkazů důstojníků však reptal Garair a hovořil proti jejich způsobu vedení. Velení pevnosti měl v té době Orend Chaktra Vinari a jeho dva pobočníci byli Raur Karian Kvanari a Ivain Angiras Santra. Jedním z Raurových důstojníků byl Garair.

Garair navrhoval, aby nepřátele vlákali do pastí a pak na ně svrhli jednu z vysokých věží pevnosti, až budou plnit nádvoří. Některým se to zdálo jako jediné východisko, nikdo však nic podovného před tím nedělal a vše spočívalo na Garairově tvrzení, že ví, jak se bude jím postavená věž chovat. Mezi Raurem a Garairem se strhla hádka a Raur jej nechal ztrestat důtkou. V té době nepřátelé zaútočili.

Garair neuposlechl příkazů a svým mužům velel připravit věž k pádu. Sám s hrstkou věrných uprostřed největší řeze otevřel bránu pevnosti a vpustil nepřátele dovnitř. Před tím však musel omráčit a zranit strážce brány. Nepřátelé plnili nádvoří a Garair jim téměř samojediný vzdoroval u vnitřní brány. Jakmile nádvoří přetévalo davy, nechal svrhnout věž, která jich stovky rozdrtila, ostatní chopila panika a dali se na útěk.

Garair je se svými muži pronásledoval z brány a hnal je hluboko do lesa. V jeho očích tehdy plál oheň jasněji, než kdy předtím. Jakmile pobil všechny, obrátil se k hradu a viděl na hradbách jásot vítězství. Do brány vstoupil jako hrdina. Zanedlouho byl však vzat do oken a obviněn z neuposlechnutí příkazů, útoku na vlastní lidi a ničení pevnosti. Garair odpověděl na toto zacházení těžkými urážkami do tváře Orendu Vinari. Slovy nešetřil takovým způsobem, že jej museli umlčet roubíkem.

Týden měl strávit ve věznici pod pevností, než bude převezen k soudu do města. Znal velmi dobře tyto kobky, neboť je sám postavil a po třech dnech z nich uprchl. Nevrátil se ani do města, ani do pevnosti. Rok o něm nikdo nevěděl. Mezi lidem se však šířily příběhy o jeho udatných skutcích a stával se v jejich očích hrdinou a zachráncem města, zatímco o Orendu z rodu Chaktra se vyprávělo mnoho špatného, třebaže to nebyla pravda.

Askra byla velmi nešťastná a usilovala mezi soudci a velmoži o setřesení viny pro jejího muže. Nikdo z vznešených však její žádost nepodpořil, kromě jediného muže, jménem Saverd Angiras Vinari, jenž byl v té době jedním ze tří nejvyšších kněží, Askřiným blízkým přítelem a strážcem velkého tajemství. Saverd byl v té době již velmi starý muž a vlasy i vousy měl dlouhé a bílé jako sníh.

Askra jezdila Garaira hledat do lesů a velmi tím znepokojovala svou rodinu, s níž se často přela a vzdálila se otcí i bratrům. Jednoho dne se vypravila dál, než kdy předtím, projela Velkým hvozdem a překročila Fanigarské pole a tam svého muže našla, jak žije životem divého lovce a loví xalgonské zvědy. Vrátila se domů a pravila otcí:

„Můj muž před Aderánem je Garair a ač je psancem, loví dál nepřátele v lesích. Půjdu s ním do jiného města a budu tam žít.“

„Jdi, kam tě tvůj nešťastný osud vleče, dcero,“ pravil jí Augon, „avšak pokud opustíš můj dům, pak se do něj už nevracej. Lituju dne, kdy jsem tě zplodil, neboť toho dne jsem uvalil na náš rod velké neštěstí.“

Askra pak řekla svému otcí mnoho zlých slov a nazvala jej slabochem. Pravila, že nedokázal ani vychovat své syny a že se nepostavil za svou dceru, když to potřebovala. Předpověděla mu smrt v zapomnění a opuštění a v jejím hlase bylo mnoho zloby, která se dlouhý čas skrývala za nadějí na zlepšení věcí.

Augon na ni poté vztáhl ruku a s pomocí služebníků ji vyhodil ze dveří a stoje nad prahem domu ji vydědil ze svého rodu.

Askra uprchla k Saverdovi a s jeho pomocí usilovala o získání svých dětí. V ten čas však již nebyla počítána mezi občany a ztratila svá práva. Saverd otevřel velký soudní proces v samotném chrámu a hovořil obratně. Jeho slova však doléhala k zavřeným uším a děti byly přičleny svému dědu Augonovi. Jakmile se Askra dozvěděla výsledek řízení, prchla beze slova ze Saverdova domu a zmizela v lesích. V jejích očích nyní plálo stejné šílenství, jako v očích jejího muže.

VIII.

Uběhly tři roky a přišly zprávy o tom, že Garair a Askra zahynuli po mnohých hrdinských skutcích rukou nepřátel v dalekých krajích. Augon hořce zaplakal a litoval svých ukvapených činů. Svěřil Alarona, Hathar i Ivarena na výchovu Saverdovi, k němuž již předtím docházeli na studia a jenž je naučil mnohému z moudrosti své i svého rodu. Alarona navíc učila jeho pramáti Daran, zatímco Hathar si zamilovala stromy a mnohé zvěděla u rodiny Druvida Santra. Když bylo Alaronovi sedmnáct, odeslal jej Saverd do Uldaru učit se stavitelství. Alaron měl velké nadání a vrátil se až po deseti letech.

Garairův nejstarší syn vyrostl a byl velkým mužem. Postavy byl po otci i matce vysoký, vlasy měl černé a dlouhé, vousy též. Byl nemluvný a svou práci měl raději než vše ostatní. Hathar byla krásná jako bývala Askra za svého mládí, vlasy měla havraní a tvář jak z alabastru. V povaze však měla něco z divokosti svého otce. Dlouho proto zůstávala sama, neboť ač muži obdivovali její vzhled, obávali se její duše.

Ivaren byl nepodobný svým sourozencům, neboť byl nevysoký postavy, měl světlé vlasy a jeho oči byly jako oči elfa. Mnoho o něm je zapsáno v Saze o Ivarenovi, a proto zde zůstává zmíněn jen letmo.

Saverd zůstal přítelem Alarona a jeho sestry i poté, co dospěli a byl jim vždy nápomocen radou i činem.

IX.

Jednoho dne byl Alaron na návštěvě u Saverda a na zahradě jeho domu jej našel ve společnosti starce, muže a ženy. Všichni tři se jeho očím zdáli ctihodní a krásní a proto je velmi zdvořile pozdravil, tak, jak se sluší na velmože. Stařec byl nevysoký a jeho vlasy byly jak tekoucí stříbro. Byl oděn v bílém. Saverd jej představil pod jménem Suvarna a pravil, že je to Architekt ve městě Sairis. Muž a žena po jeho boku byli jeho žáci. Muž byl vysoký, silný a velice sličný. Jeho vlasy byly jako měď a jeho oči jak lazurit. Byl oděn ve zbroji z ocelových orlích per. Byl představen jako Iaisar Angiras Vinari a Alaron jej nikdy před tím neviděl. Žena byla urostlá a měla vážnou tvář. Její oči byly šedé a vlasy havraní. V rukou držela vzácnou lyru, jež se zdála být stvořena z křišťálu, a tiše na ní hrála. Jméno té ženy bylo Sivarhan.

„A toto je Alaron, syn Garairův,“ pravil pak Saverd, „stavitel, v jehož um vkládám velké naděje.“

Hovořili pak dlouho o stavitelství a Alaron se mnoho poučil ze slov starce Suvarny. Po večerním obřadu se pak posadili okolo fontány na zahradě a pod hvězdami pokračovali v rozmluvě. Sivarhan hrála tiché písně a Alaron se účastnil hovoru stále méně a poslouchal její zpěv.

„Kde nacházíš takové písně,“ zeptal se jí tehdy, „že poznávám neklid, který jsem neznal?“

„Tato je darem od ženy, jež toužila žít věčně, ale smrt mou rukou jí dostihla a dala jí již jen tolik času, aby mohla složit svou poslední píseň.“

Alaron se zalekl těch slov a mlčel. Rozloučil se a odešel, ač toužil zůstat, a celou noc probděl. Druhého dne narýsoval plán chrámu, jež se mu zjevil při poslechu hudby a do roka jej postavil. Na práh umístil věnování „Harfě Sivarhanině“. Byl to nejkrásnější chrám ve Valarkagantu, plný světla a vzduchu s mnoha sloupy a motýlí klenbou. Všichni Alarona chválili za jeho dílo a na slavnostní otevření přijela i Sivarhan a hrála v chrámu a její hudba byla větší než předtím. Večer pak Alaron se Sivarhan dlouho hovořili a on jí ukázal, která část chrámu odpovídá které části písni. Když pak nastala noc a byli v chrámu již sami, zahrála mu Sivarhan opět onu čarovnou píseň, již slyšel jen jedinkrát a přesto mu v srdci zněla celý rok. Tentokrát zněla sama v sobě, neboť chrám byl jejím obrazem a prostor tak přetékal zvukem.

„Ještě nikdy má hudba nebyla taková, jako této noci,“ pravila Sivarhan a zmizela do lesů.

X.

Uběhl další rok a Alaron měl srdce plné neklidu. Nemohl stavět domy, neboť si nepamatoval žádnou další píseň od Sivarhan. Stavěl obyčejné sklady a chlévy a byl nespokojený. Druhou půli roku strávil v lesích a lovil lapky a zvědy nepřátel, kterých bylo již zas mnoho. Setkal se zde se svým bratrem Ivarenem a dlouho spolu hovořili o svých cestách, neboť se nějaký čas neviděli.

Uplynul i další rok, avšak neklid stavitele neopouštěl. Jednoho dne stanul před prahem svého chrámu a zrodilo se v něm rozhodnutí.

Odebral se do Saverdova domu a oslovil jej takto:

„Před rokem a dnem zde byla žena Sivarhan s šedýma očima. Kde je její domov?“

„Proč ji hledáš, synu?“ otázal se Saverd.

„Chci ji požádat o ruku.“

„Jaké bláznovství se chopilo tvého srdce?“ podivil se Saverd, „ta žena není z lidí a její osud kráčí jinými cestami.“

„Budiž. Lhostejno, jakého je rodu, mé srdce nalezne pokoje jen spočine-li u ní, anebo ve smrti,“ řekl Alaron.

„Nejsem ten, jenž by bránil světku osudu, aby se odvíjel,“ pravil nato Saverd, „hledej ji u Suvarny, jenž je v Uldaru.“

Alaron opustil Valarkagas a vyhledal Suvarnu v Uldaru. Poté, co jej pozdravil, řekl:

„Hledám tvou dceru Sivarhan, neboť ji chci požádat o ruku.“

„Oheň tvých předků se touží svažit ve vodě a kámen tvých chrámů prahne po tónech rozeznívajících sály,“ pravil Suvarna.

„Tvá moudrost je vyšší než moje,“ odvětil Alaron.

„Sivarhan mne před třemi dny oslovila, zda by mohla zas vidět Valarkagas, avšak z očí jsem jí vyčetl, že hledá tebe.“

Alaron poděkoval Suvarnovi, vskočil na koně a hnal se zpět k městu svých předků.

XI.

Byl muž jménem Adad, původem z Garionu. Jeho otec Hanneug býval pirátem na moři Kira Samudran a naloupil velké bohatství. Když začínal se svým řemeslem, tak se zaslíbil bohu Adovi, který měl v Garionu pověst dárce bohatství, a přísahal, že pokud mu dopřeje úspěch a umožní mu nashromáždit velký poklad, odebere se do města měst a postaví mu chrám.

Po devět let se věnoval pirátství a vedl si znamenitě. Devátého roku nashromáždil poklad o hodnotě miliónu siranijských tolarů a to považoval za dostatečné množství. Svou loď přenechal prvnímu důstojníkovi a odebral se s hrstkou přátel do města měst a usadil se v domě svého otce Tmara.

Postavil chrám Adovi, přestavěl svůj dům na palác a pilně se věnoval bankovníctví. Jeho otec měl tehdy mladou ženu jménem Kiana, původem nevěstku, neboť jeho první žena, matka Hanneugova, již před nějakým časem zemřela. Kiana a Hanneug v sobě našli zalíbení, společně otrávil starého Tmara a žili pak spokojeně v novém paláci.

Brzy se jim narodil syn a Hanneug jej zasvětil Adovi a veden zbožnou myslí jej pojmenoval Adad, což jest „Adův“. Avšak jakoby do sebe dítě pohltilo všechnu přízeň boha, obchody začaly jít špatně. Hanneug neunesl svůj neúspěch a jsa i předtím silným pijákem nyní lihu zcela propadl. Brzy musel prodat svůj palác a přestěhovat se do menšího domu. Kiana spolu s malým Adadem od něj uprchla a žila s bohatým obchodníkem.

Několik měsíců byl Hanneug nezvěstný až jedné noci jej našli, jak zcela opilý rozbíjí zlacené ozdoby a hlučně spílá bohu Adovi v jeho chrámu, jenž byl kdysi postaven na Hanneugovy náklady. Byl vyhoštěn z města a nikdy jej již nikdo nespatrił.

Jeho syn Adad v deseti letech uprchl od matky, pro níž neměl nikdy dobré slovo a živil se během let jako pocestný lupič, městský zloděj, žoldněř a voják ve službách mnoha armád. Byl to muž nevysoký, s širokými rameny a silnými pažemi. Měl hnědé dlouhé vlnité vlasy a modré oči. Ve tváři nebyl příliš krásný, neboť měl zlomený nos a několik jizev, z nichž jedna mu roztínala rty. Na své okolí působil dojmem zchytralého a lstivého muže, který je schopný jakéhokoliv činu a takový také byl.

Po mnohých dobrodružstvích zakotvil v lesích mezi Uldarem a Valarkagantem a živil se přepadáním obchodníků a pocestných jako náčelník asi padesátičlené tlupy. Odvážili se i na velké skupiny a byli postrachem lidí toho kraje.

Jednoho dopoledne do jejich tábora dorazil jeden z jejich mužů z Uldaru a pravil k Adadovi:

„Náš patron ve městě tě žádá o službu, za kterou dobře zaplatí.“

„Mluv,“ pravil Adad, „v těchto dnech je každá práce dobrá.“

„Zítra v tuto dobu pojede po cestě z Uldaru samojediná žena na koni. Náš patron ji chce chytit živou a dopravit na padesátou míli ke Xalgonu. Jako odměnu nabízí cenu dvaceti koní ve stříbře nebo zlatě.“

„V čem je tedy háček?“

„Je možné, že ovládá čary a bude-li chycena je možné, že bude usilovat o sebevraždu. Je nutné, aby nezemřela, jinak si vděk našeho patrona nezasloužíte.“

S tím posel odjel.

Druhého dne skutečně jela po cestě vznešená žena. Dřív než mohla lupiče vidět, tak kopla koně do slabin a vyrazila tryskem vpřed. Strhla se dlouhá honička po cestě i lesem a pak boj, v němž zemřelo pět Adadových mužů, než se jim podařilo ženu chytit a svázat. Poté ji Adad a jeho pobočníci učinili násilí.

XII.

V ten den projel po cestě i Alaron. Když byl již jen den cesty před cílem našel na pěšině stopy boje a pastí lupičů. Pozutíнал jejich nástrahy a zabil jednoho ze zvědů. Za soumraku dorazil k městu a u Saverda se ptal po Sivarhan. Jeho učitel však pravil, že do města nevstoupila. Alaron strašně zaúpěl, neboť si uvědomil, co se muselo stát. Oděl se do černého a se zbraní v ruce se hnál na koni po cestě zas zpět.

Strachem o Sivarhan byl téměř šílený a pokoušel se stopovat lupičskou bandu po lese za tmy. Nad ránem byl zcela vyčerpán a ztracen a upadl do bezvědomí. Tak jej našel jeho bratr Ivaren a vzkřísil jej zas k životu. Společně se vydali po stopách tlupy a sledovali je stále na západ.

Tlupa měla své doupě na severu Velkého hvozdu poblíž Xalgonské cesty. Tam je po dvou dnech našli a viděli, že mají Sivarhan jako zajatce, zmučenou a na pokraji smrti. Ivaren se pokoušel vymyslet lest, ale Alarona se při pohledu na zničenou krásu Sivarhan zmocnilo šílenství a zaútočil proti padesátce nepřátel. Mnoho jich pobil překvapených, ale brzy byl obklíčený a rány na něj jen pršely. Ivaren se potýkal s náčelníkem Adadem a nemohl bratru přijít na pomoc.

Tehdy však z lesa vyšel strašlivý stařec s vlajícími vlasy a vousy a sekerou kácel nepřátele jako mladé stromky. Nikdo mu nedokázal vzdorovat a před jeho tváří každý prchl. Jediný Adad šel starci vstříc, poté co od sebe odhodil Ivarena. Střetli se uprostřed tábora a bili se jako divoké šelmy. Stařec pak však uťal Adadovi pravou ruku a ten se obrátil na útěk a zmizel v lese. Nepřáteli opuštěný těžce raněný Alaron klesl k zemi a krev mu prýštila z mnoha ran. Ivaren klečel nad bratrem, vázal mu rány látkou a hořce plakal nad jeho umíráním.

Tu ale z lesa vyšla šedá stařena a přistoupila k Alaronovi. Vyňala ze záhradří látku, byliny a masti a ošetřila jej tak, že neztratil život. Ivaren jim vřele poděkoval a otázal se, kdo jsou.

„Já jsem býval Garair Solpinar Vinari a toto je má žena, již zvali Askra,“ pravil chmurný stařec.

Ivaren mu padl k nohám a řekl mu, kdo jsou. Garair mu přikázal povstat a pevně ho obejmul. Ivaren tehdy matce políbil ruku. Oba starci se pak obrátili a odešli do lesa.

Když Alaron přišel k sobě, spolu s Ivarenem ošetřili Sivarhan. Nato se společně vydali zpět k městu. Tam se jich ujali léčitelé a brzy byli zdraví, alespoň na těle. Sivarhan nesla těžce to, co se stalo a Alaron kvůli její zasmušilosti nebyl šťastný.

Ivaren však odešel do lesů a nějaký čas o něm nikdo neslyšel. Po měsíci se vrátil s dvěma urnami v nichž byl podle jeho slov popel Garaira a Askry. Navrhl před radou starších, aby je mohl slavnostně vrátit do města a pohřbít dle zvyku předků. Nebyl mu udělen souhlas především kvůli zásahu rodiny Chaktra Vinari.

Orend Chaktra a jeho rodina byli od dob boje o Zanakark nepřáteli rodu Solpinar a především všech potomků Garaira.

Tehdy se Ivaren rozloučil se všemi přáteli a s oběma urnami odešel kamsi na jih a ve Valarkagantu jej pak už nikdy nikdo neviděl. Po mnoha letech dospěly do města zprávy, že se Ivaren stal králem bohatého a mocného města Arkagantu na dalekém jihu.

XIII.

Alaron promluvil trpká slova na sněmu i v Chrámu a odešel do dobrovolného vyhnanství do severních lesů a Sivarhan šla s ním. Mnozí pamatovali jeho slova a mezi nimi bylo nemálo z rodu Chaktra. Mnozí však také litovali jeho odchodu a jak ubíhaly roky jeho nepřítomnosti, tak víc a více lidí obdivovalo jím postavený chrám a reptalo proti Chaktrům a dalším nepřátelům rodu Solpinar. Nejvíce se proti Chaktrům stavěl Saverd, jenž v té době již překročil věk sto let a byl ctihodným starcem.

V severních lesích postavili Alaron a Sivarhan vlastníma rukama dům pro sebe a poblíž i dům pro bohy s věčným plamenem uvnitř. Sivarhan procitla ze smutku a začala hrát na svou harfu. A Alaron stavěl domy a nemohl přestat. Z lesů pak vyšel Skrytý lid a přiložil ruku k dílu a obýdlel vísku, jež vyrostla v lese a kterou nazvali jazykem toho lidu Taulark – Lesní Arka. Říká se, že to byla jediná Arka na Grandu, jejímž lidem byli elfové.

Alaron a Sivarhan byli svým lidem prohlášeni za krále a královnu toho městečka nad arkiny i elfy a konala se velká slavnost, kam byli pozváni mnozí přátelé, a pilo se a hodovalo po mnoho dní. Na slavnost přijel i Suvarna a Saverd a Iaisar a zasvětili Taulark tak, aby do něj nemohla vkročit bytost Temnoty.

XIV.

Ve Valarkagantu se velmi mluvilo o Taularku a mnoho mužů i žen ctících tradice předků o tom městečku hovořilo jako o zrádnosti či o potratu, jenž vznikl bez vědomí mateřského města.

Achirun, král Valarkagantu, vyhlásil Taulark za sídlo odpadlíků a nikoliv kolonii s požehnáním Arky, neboť nevznikla podle tradice předků a neuznal Alarona jakožto krále a zřekl se jakýchkoliv jednání s jeho obcí.

Málokdo v Taularku o to však dbal a jeho obyvatelé stavěli domy a štěpili ovocné stromy, což byla jejich největší obživa, neboť elfí krev nemá ráda pluh.

Jednoho dne oslovil Sivarhan jeden z blízkých a pravil, že stojící město je krásou krás, avšak okolo Aderánu je jen tráva a chudé dřevěné lavice.

„A dokud ty nezahraješ píseň,“ dodal, „král nebude stavět.“

Nastal večer a byla noc a planina okolo Aderánu se po večerním Zpěvu vyprázdnila. Zůstal jen Alaron a Sivarhan. Elfí žena se tehdy obrátila ke svému druhu a zahrála mu píseň. Zahrála píseň arkinů, jaká přináleží Aderánu, avšak dala

ji svým uměním neznámou hloubku a říká se, že není tvárnější a přitom neměnnější látky, než Aderánové písně.

Alaron naslouchal a poté, co píseň skončila, nepromluvil slova. Druhého dne však řekl Sivarhan:

„Měl jsem v noci zvláštní sen. Viděl jsem veliký strom, jak roste ve středu všehomíru a viděl jsem nás jako mravence na jeho kůře. Viděl jsem jak se kůra odkrývá a my vidíme mizu zářit jako jantar a prýštit jako zlatý déšť. V tu chvíli jsem procítl a viděl tu mizu dál i v bdění, neboť jsem otevřel oči a hleděl na východ slunce.“

„Viděl jsi pravdu,“ odvětila Sivarhan.

Neklid se chopil krále Alarona a on se rozloučil se Sivarhan, předal ji vládu, a odešel z Taularku a dlouho bloudil po lesích a horách. Nakonec dorazil do Sairis a vyhledal Suvarnu a ptal se ho na své sny a myšlenky. Starý Architekt mu zjevil mnohé z věcí, jež zůstávají smrtelníkům skryty a zavedl jej do odlehlých míst, odkud je svět vidět jako daleké světlo v temnotách.

Uběhly tři roky a Sivarhan mezitím vládla v Taularku sama a říká se, že se osvědčila jako vojevůdce, neboť Taulark v té době ohrožovaly divošské kmeny prchající před dechem Severu. Pak se však vrátil Alaron a s ním zruční stavitelé ze Sairis, Uldaru a Garionu a dalších míst, neboť Suvarna mu poskytl mnoho svých lidí. Alaron měl před lidem velkou řeč a započala se stavba Chrámu, o němž se dosud nikomu nesnilo, kromě Alarona.

Deset let trvala jeho stavba a mnoho čar bylo vetkáno do jeho kamenů. Alaron vždy věděl, jaký krok je ve stavbě správný, neboť měl před očima sen a Sivarhaninu píseň. A protože byl nejlepším stavitelem z lidí.

Byl to největší chrám, jaký byl kdy postaven, aby střežil Aderán. Měl podobu souměrného stromu s košatou korunou protkanou kosmickými vzory a obyvatelé Taularku žili u jeho kořenů a v jeho větvích. V srdci stromu však byla dutina a tam bylo mnohé světlo a lepé sloupoví a štíhlá okna pnoucí se do výše. Vprostřed toho kousku ráje hořel Aderán a jeho plameny byly mizou stromového chrámu.

Mnozí ze stavitelů zůstali bydlet v okolí Chrámu, neboť poznali, že na větším díle už se nikdy podílet nebudou a jejich touha jim radila zůstat.

Když byl chrám dokončen a Aderán zářil skrze jeho okna do noci a lesa, tu vyšli lesní lidé a vzdali hold dílu. V Chrámu se slavila veliká slavnost, neboť Alaron si bral za ženu Sivarhan. Do té doby žili a vládli jako bratr a sestra, ale nadešel čas snoubení a oni po té chvíli již dlouho toužili.

XV.

Na jaře následujícího roku se jim narodil syn, jemuž dali jméno Valhun. Následovaly dobré roky, kdy nechyběla úroda a Taulark se pokojně rozrůstal, protože z lesů přicházelo více lidu přitahováno krásou chrámu.

Alaron naslouchal zpěvu své ženy a postavil mnoho krásných staveb, do čtyř světových stran vztyčil čtyři štíhlé brány a otevření každé z nich bylo velkým svátkem oslavujícím jedno z ročních období. Sivarhan však vložila do každé z bran kouzlo, aby tudy nemohl vstoupit nepovolaný.

Uplynulo deset let. Nikomu ve Valarkagantu se Taulark příliš nezamlouval, avšak dokud Alaron stavěl, nikdo si nedovolil hovořit proti dílu otevřeně, ba i mnozí skrytě či viditelně cestovali k Alaronovým stavbám a obdivovali je, ač jindy před ctihodnými haněli místo a příčinu jejich vzniku.

Po deset let byl mír a neštěstí se skrývalo, avšak desátého roku Valhunova života přišla velmi tuhá zima, která trvala až do pozdního jara. Léto bylo chladné a krásné a na jeho konci, mezi sporou úrodou zvláštních chutí, se narodil druhý syn Alarona a Sivarhan, Lundir.

Jak bylo zvykem, položili porodníci novorozeně na zem a Alaron jej zdvihl, čímž jej přijal za vlastní. Když na ně však pohlédl, viděl, že má však velmi zvláštní podobu. Svým vzhledem bylo více podobno elfímu dítěti, než jiná půlelfí novorozenata, a jeho vlásy byly šedé jako zašlé stříbro.

Dítě vyvolalo údiv mezi lidmi a později se povídalo o mnohých podivných okolnostech a zvláštních znameních, která se vyskytovala okolo jeho početí a narození. Někteří pak šířili fámu, že dítě bylo počato v Chrámu, jiní, že bylo dítětem oné dlouhé Zimy a proto prý má ony bělavé vlasy.

XVI.

Tiralas byl synem Haukara a Rún z rodiny Archinau rodu Vinari a od mládí byl přítelem Alarona, přestože celá jeho rodina ctíla spíše pokrevní svazky s rodinou Chaktra. Jeho otec mu dal z neznámých důvodů elfí jméno.

Stalo se toho dne, když odcházeli Alaron a Sivarhan se svými přáteli z Valarkagantu, že se Tiralas chystal odejít z domu. Spatřil jej jeho otec, rozvážný a tvrdý muž, a promluvil k němu takto:

„Vidím tvé záměry, neboť chceš uprchnout spolu se zrádci, a pravím ti, že přijde den a ty zpoznáš, že ses mýlil. A nikdo nemůže říct, zda nalezneš milost v očích těch, které dnes opouštíš, neboť s každým dnem a každou nocí, co nebudeš uléhat v jasu rodného krbu se tvá krev zředí a po letech budeš cizincem a nebudeš v mých očích ratolestí našeho rodu.“

„Vyháníš mne snad od svého prahu,“ otázal se tehdy Tiralas, „tak, jako Augon vyhnal Askru svou dceru?“

„Nikoliv, neboť ty mou práci činíš za mne bez mé pomoci. Vyháníš sám sebe, přestože jsi tu vítán. Opouštíš bezpečné místo spravedlnosti a odebíráš se do lesů plných barbarství a bezpráví. Stokrát odcházeli bez požehnání otců z Bílých hradeb nerozvážní mladí a nikdy se nevrátili. Lesy hostí jen zvěř. Pamatuj na moje slova.“

„Budu,“ odpověděl Tiralas a odešel z města.

Žil pak v blízkosti Alarona, svého přítele z mládí, a radoval by se nezkalenou radostí, kdyby nebylo jediné věci – poslední rozmluvy s otcem. Jeho srdce za nocí dychtilo po domově a po prastarých schodech a mostech Valarkagantu. Během slavností se opájel motýlí krásou Alaronových staveb v Taularku, jeho chodidla však postrádala nepohyblivou kamennost rodného města.

Alaron, jeho dávný přítel, jej v ten čas přerostl v moci i skutcích. Tiralas již nedohlédl jeho záměrů a pochyboval o jeho přičetnosti. Přesto setrval v jeho blízkosti a byl jedním z vládců Taularku. Nejvíce jeho ducha mučil spor mezi

Taularkem a Valarkagantem. Od příbuzných z Valarkagantu slýchal pověsti o tom, že Taulark je skryté dílo nepřátel Bílého města a že Alaron je jen jejich nevědomým nástrojem.

Tiralas se občas setkával se svými příbuznými a z jejich úst slýchal mnohá slova a mnohé důvody pro špatnost Taularku. Žil v rozpolcenosti a přestože sedával po boku svého přítele Alarona, jeho mysl mu byla vzdálena a srdce plnila bolest.

XVII.

Alaronův syn Lundir rostl ve zvláštního nemluvného chlapce s pozornými očima a Sivarhan mu předávala mnoho ze svého vědění. Čas jejich štěstí se však již krátil, lesy shodily své ohnivé listy, sehnuly se pod bílým příkrovem k zemi a vzduch se změnil. Z Valarkagantu přišly zlé zprávy. Rada starších v čele s králem rozhodla skoncovat s Taularkem.

Do lesní Arky byla donesena velká listina s mnoha pečeti a na ní stálo, že se všichni smějí vrátit do Valarkagantu, kdo tak však neučiní a zůstane v Taularku, ten uhoří v plamenech, do nichž lesní město oděje vojsko valarkinů.

A právě tento čas si zvolil Xalgon k válce.

Jedné temné noci na sklonku léta, když Lundir Alaronion oslavil své sedmé narozeniny, k branám Taularku dorazil zakuklený posel a přál si hovořit s králem. Byl předveden před Alarona a říká se, že tehdy s ním byli i ostatní vládci Taularku – Sivarhan, Aldamir, Narwen a Tiralas.

Poslem byla vznešená žena z Xalgonu zteplé tváře a tvrdých očí. Sňala kápi a pravila ke králi těmito slovy:

„Mé jméno jest Nazqawn. Xalgon si váží odvahy a síly lesního lidu. Váš osud pohnul Vládce k velkorysé nabídce. V tuto chvíli pochodují vojska Xalgonu po Severní cestě a nesou zkázu Valarkagantu a jeho vazalům. Pokud nikterak nezasáhnete do boje a zůstanete v hradbách své tvrze, ani Xalgon proti vám nevytáhne a navíc si vysloužíte jeho vděk.“

Mezi ctihodnými zástupci Taularku zaznělo zhrozené mumlání, tu však odpověděl na zvěst Alaron král a děl:

„Xalgon již nám není více nepřítelem. Staniž se, jak navrhuji tví pánové.“

Ostatní vládci Taularku nebyli mocni slova. Jen Sivarhan se slabě usmívala v ústřety Nazqawn.

Posel se obrátil a odešel do noci.

Teprve tehdy se obrátili spoluvládci na krále Alarona a jejich hlasy vzrušeně předstihovaly jeden druhého. Padlo tu mnoho zbrklých slov, neboť král všechny překvapil svou vlídností k odvčným nepřátelům elfího i arkinského lidu.

Alaronovo čelo se zachmuřilo a on pravil v odpověď na tvrdá slova:

„Měl jsem v noci věštný sen, v němž jsem viděl obrazy budoucích věcí. Naši rodní nás zradí, zatímco Xalgonský démon bude střežit za nás jiskru posvátného ohně, aby nezahynula. Ať byla minulost jakákoliv, vítr se obrací a mnozí strnou v údivu. My však znejme vůli našich lesních a chrámových bohů a buďme ji poslušní.“

Královi spoluvládci ustoupili před autoritou zření svého druha, avšak mnozí se ve skrytu zalekli nového spojení a považovali jej za předzvěst skutečné zkázy.

Tiralas se odebral do svého domova a tam jej zachvátila hrůza z králova šílenství. Viděl temného posla, viděl souznící pohled Sivarhan a usoudil, že tajné spojení musí trvat již delší dobu. Král se v jeho očích změnil na stvůru, Taulark na sídlo zlého ducha a poslední bariéry přátelství se zhroutily. Tiralas propadl běsu, popálil si tvář v ohni domácího krbu ve snaze smýt vinu a dlouhé hodiny se svíjel na podlaze svého domu v křečích vnitřního sváru.

Nad ránem se jeho rysy zatvrdily a se zakrytou tváří vyšel z domu, osedlal koně a tryskem odjel k jihu.

S pomocí čar dorazil druhého dne do Valarkagantu a předstoupil před shromáždění. Hluboce se poklonil králi a radě starších a pak jejich uším sdělil všechno, co se seběhlo v Taularku v minulých dnech. Přidal též všechny své dohady i vědomosti. Prozradil tajné přístupy k městu, městské a chrámové plány, složení vojska, bojové strategie taularkinů a všechno, co mohlo přispět ke konečné porážce města a vyhlazení jeho obyvatel.

Krále Alarona a jeho přátele vylicil v nejčernějších barvách a trval na tom, aby se okamžitě vytáhlo z města a spěchalo ke zničení Lesní Arky.

V tu chvíli však vběhl do sídla rady spěšný posel a s děsem v očích sdělil králi Achirunovi a jeho rádčům, že vojsko Xalgonu stojí na hranicích země a jeho velikost je nesmírná a v jeho zádech stojí černá mračna přetékaná zlovolnými čarami Vládců Prokletého Města.

XVIII.

Tak začala Tříletá válka, která byla zkázou a zoufalstvím pro všechny strany a až do dnes se z ní Severní svět nevzpamatoval. Lesy a vsi hořely rudým plamenem z něž černý dým rozhojňoval zatmělou oblohu a celé lidské kmeny padaly za obětí bohům války a smrti.

Zpočátku byla přesila Xalgonu nesmírná, ale během prvního a náhlého útoku se Vládcům přesto nepodařilo dobýt bělostný Valarkagas, třebaže jeho hradby a vnitřní ulice hojně ztropili krví jeho obyvatel.

Mnohá severní království pak povstala proti zjevné agresi, jež se později mohla obrátit proti nim a pod vedením Paladinského řádu přispěchala hrdinně se bránícímu Valarkagantu na pomoc. Na pláních před Starým městem se pak odehrála největší bitva Severu a padly zde desítky tisíc bojovníků ve strašné řeži. Xalgon se dočasně stáhl a boj pokračoval po lesích a údolích okolí po dva roky, než dorazily posily Vládců z neznámých zemí.

Došlo pak k druhé velké bitvě před branami Valarkagantu, v níž umírali králové a vojevůdci a Paladinský řád se střetl s Řádem Xalgonských rytířů a byl nucen ustoupit před jejich silou. Nakonec se však otevřely brány Vysokého města a vyšly voje Arkinů pod vedením svých knížat. Bojovalo se po pět dní a za noci po pátém dni se Xalgonské voje stáhly do temnoty a od té doby se na východ od říčky Lanais neukázaly.

Na poli se pak setkali přeživší králové Severu a přísahali si spojení a věrnost.

Tehdy promluvil Tiralas, který bojoval hrdinně v prvních řadách a nepřátelé se brzy naučili obávat jeho popálené tváře:

„Xalgon ustoupil před silou našich bohů, avšak stále ještě ponechává na našem území jeden svůj voj. Lesní lupiči, kteří přislíbili věrnost mocnostem Temnoty, zradili bratrství a během války se nám smáli do týla ze své zvrácené citadely v Taularku, zůstávají stále ve službách Zla, budou napořád okem Nepřítele v našich lesích a trnem v patě naší obrany.“

Takto a jinak hovořil s velkou vášní a umně využíval zloby a smutku, který zachvátil všechny bojovníky, kteří viděli tolik ztrát. Snadno pak svou nenávist a svůj smutek upnuli ke zrádnému sousedu v Taularku. Dlouho potlačovaný odpor se změnil v hnutí. Stařešinové hlasovali svou většinou pro trestnou výpravu a král Achirun, raněný dosud z bitvy, přiložil svou autoritu k souhlasu.

A tak vyrazili majíce na sobě dosud zbroj z poslední bitvy zbrocenou Xalgonskou krví a vkročili do severních lesů.

XIX.

Taulark se přes lesní špehy dozvěděl o pochodu vojska a konal přípravy pro poslední zoufalou obranu. Mocné město Valarkagas vypravilo na tažení dvacet tisíc bojovníků, což dvojnásobně přesahovalo počet všech obyvatel Taularku včetně starců a dětí.

Král Alaron se již po tři roky zdržoval v lesích a do města se vracel jen na svátky a soudní dny. Nyní však přišel a hovořil ke svým lidem takto:

„Odložme nyní dláta a pily stavitelů a chopme se mečů. Dny budování skončily, nadešel den zkázy. Uložte co nejhlouběji ve svém srdci krásu svého nezkaženého města. Uzříte jeho pád, ale ono bude přesto žít a každý z vás k němu opět nalezne cestu, bude-li jeho touha a vůle dost velká na to, aby nesla loďku na hladině Moří Bloudění.“

Konal se velký obřad, jehož cílem bylo ochránit město proti nepříteli. Lid tančil okolo stromového chrámu, pochodně plály a zpěvy otrásaly líbeznými zdmi lesního města. Vzduchem se nesla libá vůně a všichni jakoby vstoupili do blaženého okamžiku života, který žhnul o to jasněji, že před branami již číhala smrt a zkáza.

V závěru obřadu Alaron a jeho přátelé vyvedli lid z města a vedli jej tajemnou dlouhou a vinutou stezkou skrz hlubiny hvozdů a nebe bylo poseto hvězdami a plálo tak jasně, že každý viděl i smítko nebo vlas na tváři svého druha.

Stezka je dovedla přes lesní kraje divů na zvlněnou louku obklopenou březovým hájem. Hvězdy se usadily v korunách stromů a jako světelné mušky poblikávaly ve vřesu a trávě na zemi. Tu k nim promluvil král Alaron a pravil, že zde se před věky zrodili a že sem přijdou ti z nich, kteří jsou dětského srdce a nenaleznou cestu zpět k Taularku a zde budou procházet ve světelném stínu bříz a spát v objetí vřesu jako kdysi.

Pak zástup třikrát obkroužil rozlehlá Luka Zrození a vydal se na cestu zpět k Taularku. V čele nyní kráčela Sivarhan. Král Alaron odcházel jako poslední. A říká se, že tehdy k němu přistoupil jeho syn Lundir a zeptal se ho, proč zde nemohou zůstat, když na toto místo nemůže přijít nepřítel ani divá zvěř. Otec jej odvedl

stranou a odpověď mu pošeptal do ucha. Prý ji kromě nich slyšel pouze starý buk, pod nímž oba stáli. Nikdo jej však dosud nenalezl, aby se jej zeptal.

Zástup se navrátil do města a nadešlo kalné ocelové ráno. Město jako kdyby ztratilo něco ze svého kouzla a stalo se jen přízračnými kulisami pro to, co přicházelo. Netrvalo dlouho a z lesů se vynořilo nesmírné vojsko nepřátel a přímo z pochodu zahájilo zuřivý útok. Říká se, že těžší řez nikdy Arkinové nezažili, neboť byli sami sobě protivníky. Muži a ženy se bili s odhodláním a bez zaváhání, nicméně samotní králové Alaron a Achirun stojící na opačných stranách pole prý ronili slzy, neboť viděli, jak bratr vztahuje ruku na bratra a otec vraždí syna.

Boj na vnějších hradbách byl krutý a rychlý, neboť obránci nemohli dlouho vzdorovat takové přesile. Nakonec museli ustoupit k vnitřním hradbám, které v těsném kruhu obepínaly posvátný pahorek s Chrámem a dalšími stavitelskými divy a kde se ukrývaly děti a nemocní.

Dlouho předlouho zadržovaly Alaronovy čáry nepřátele od vnitřních hradeb, avšak s příchodem soumraku vedl Tiralas skupinu nejlepších bojovníků k tajnému vchodu ve zdi, jenž byl známý jen vládcům Taularku. Alaron nevěřil, že jeho přítel zneužije tajné vědomosti, na níž všichni přísahali, ale přesto hodlal tajnou cestu střežit. Protože sám však řídil boj, postavil na stráž Sivarhan, která byla také ochránkyní tajemství a věděla přesně, kam vchod ústí. Byla velitelem hrstky bojovníků, kteří stáli na zdánlivě nesmyslném místě a reptali proti tomu, že nemohou bojovat na hradbách.

V hodinu soumraku však bylo jejich reptání vyslyšeno a oni náhle stáli tváří v tvář nejstrašnějším válečníkům Valarkagantu pod vedením Popálené tváře, prince Tiralase, jenž byl ještě před nedávnem jedním z pánů města.

V očích Tiralase doutnalo šílenství a zrada přísahy dodala osudové váhy jeho skutkům. Útok jeho mužů byl jako bouře a smetl obránce a zadupal je do země. V okamžik stála Sivarhan obklíčena ze všech stran a spolu s výkřikem začala svůj poslední boj na zemi.

Praví se, že pobila dva tucty nepřátel, než padla zasažena zezadu zrádnou rukou Tiralasovou. Tehdy se přihnal Valhun její syn, jenž zaslechl její volání skrz bitevní vřavu, a bojoval nad jejím tělem s nepřátele.

Ve chvíli, kdy však Zrádce provedl vojáky nepřítele tajnou cestou, padla čarovná obrana města a to se zachvělo v základech. Obléhatelé bez překážek vystoupali na hradby města a obránce zachvátil chaos. Vzplanuly mnohé plameny a v ulicích se srážely meče a štíty jako vody příboje.

Valhun se bil statečně, ale byl zatlačen zpět gardou mocných bojovníků, kteří překročili hradby a v jejichž čele stál Alqisaintir, bílý šaman Palladinského řádu. Vyměnili si několik ran a Alqisaintir seznal, že proti sobě má chrabrého muže. Prikázal ostatním bojovníkům, aby okolo nich udělali kruh ze štítů a bojoval s ním muž proti muži. Valhun byl již znaven bojem, ale přesto se bil statečně a trvalo mnoho výměn, než udělal chybu. Alqisaintir mířil na srdce, ale v poslední chvíli úder odvrátil a místo života vzal Valhunovi jeho pravou ruku.

Prikázal svým mužům, aby raněného ošetřili, odvedli jej před město a zacházeli s ním jako se zajatým šlechticem.

Město zachvátil oheň a hořelo jako kdyby bylo postaveno z papíru, plameny řvaly hlasy démonů a mnozí z obránců i obléhatelů v nich našli smrt. Desíletý

Lundir Alaronion svíral v rukou mečík a jeho tváře máčely slzy. Neplakal, to se jen jeho oči bránily kouři a popelu. Střetl se s nepřáteli a dva velcí bojovníci našli z jeho rukou smrt. Jeho otec a matka se však ztratili v dýmu a ohni a on viděl všude již jen nepřátele. Ukryl se do jednoho z hořících domů, aby zaútočil ze zálohy. Plameny však strávily nosné trámy a malý bojovník byl pohřben v sutinách.

Nepřátelé volně procházeli městem a málokdo se jim stavěl na odpor, neboť mnozí zemřeli a mnozí uprchli do lesů skrz zhroucené hradby a vyvrácené brány.

Král Alaron bojoval obklopen hrstkou věrných a hledal svou ženu a děti. Svou ženu královnu Sivarhan našel před tajným vchodem pohřbenou pod těly nepřátel. Protože však byla ze vznešeného rodu elfů ze třetí generace od počátku Věků, neopustil dosud její duch zmučené a probodené tělo a očekával příchodu Alaronova.

Král se k ní sklonil a vyprostil ji ze sevření mrtvých těl. Jeho tvář byla jako popel a život z ní prchal, jakoby se chtěl přidat ke své ženě na cestě do zázsvětí. Viděl její smrt a tušil i smrt nebo potupu synů. Naděje jej opustila.

Sivarhan otevřela bleďá ústa a pravila k němu:

„Očima hledím již na druhý břeh a vidím tkanivo osudu. Byla jsem výkupným pro velký zisk. Neodvracej se od světa, aby má smrt nebyla zbytečná. Před tebou je cesta, neboť Taulark je zachráněn a naši synové žijí.“

„Tvé oči vidí naději, která není,“ odvětil nato Alaron, „nepostavím již dům ani chrám, neboť tebe nebude a tvá hudba mi byla jediným smyslem. Odejdu s tebou, ulehnu ke kořenům stromu po tvém boku podle zvyků tvého lidu, nebo s tebou vystoupím na hranici podle zvyku svých předků.“

Sivarhan se prý tehdy usmála a pravila, že jej nikdy neopustí a že bohové mají ve svém kruhu ukryty velké zázraky, které je on předurčen spatřit smrtelnýma očima a radovat se z nich.

Pak Sivarhan vydechla naposledy a její duch opustil tělo a viditelný smrtelným očím se odebral do hlubin lesa. Alaron uchopil její bezvládné tělo a vyšel z trosek města následován smutečným průvodem svých bojovníků. Říká se, že tu část pole měl ve velení Alqisaintir a že zdržel svoje muže od útoku na členy průvodu, kteří odhodili zbraně.

Alaron pak odešel neznámo kam a po dlouhé roky o něm nikdo nevěděl.

XX.

Tak skončila bitva o Taulark. Město se rozpadlo v popel a prach a jeho stromový Chrám, jenž byl počítán mezi stavitelské divy, se zhroutil do sebe a zanikl. Stovky jeho obyvatel zahynuly a stovky jich prchly do lesů. Král ani jeho synové nebyli nikdy nalezeni, neboť se Alqisaintir mnohého dovtipil a nechal Valhuna převést k sobě do stanu jako svého osobního zajatce a Tiralas se o něm nedozveděl.

Vojsko Valarkagantu chtělo plnit město, ale když se druhý den procházeli po jeho ruinách, nenalezli nic cenného. Město jakoby ani nebylo postaveno z kamenů – vše bylo spáleno a mezi horami popela ležely černé kmeny stromů, jako kdyby hořel jen les.

Král Achirun prohlásil toto místo za prokleté a za shromaždiště čar a iluzí. Královští runoví mistři místo zapečetili tak, aby zde nemohlo být město obnoveno a vojsko se navrátilo domů.

Tři dny uběhly od bitvy a k ruinám Taularku se přišli podívat zvědové z Xalgonu pod vedením Nazqawn. Přemostili runové zábrany a vstoupili na spálený pahorek. Strávili na místě noc a pod jejím příkrovem zkoumali půdu. Za úsvitu však spatřili podivné zjevení. Z popela se zdvihlo jedno z těl, které dosud považovali za mrtvé a zaútočilo na Nazqawn.

Útok však nebyl dost rychlý a tělo bylo zbaveno zbraně a sraženo zpět na zem. Tím úderem se teprve zbavilo nánosů bílého popela a ukázalo se, že je to sotva desíletý chlapec s nepřírozeně šedými vlasy, podobnými barvě popela.

Nazqawn jej nechala svázat a kázala svým lidem opustit ruiny. Zvědové se vydali na zpáteční cestu a vedli s sebou chlapce. Nazvali jej Me'awar, což je v jejich řeči totéž co „z-popela“.

Uběhly dny a oni vstoupili do temného stínu Kaalu-Charmat a spatřili hrůzný Xalgon, sídlo Archontů. Nazqawn byla ve městě vznešeným občanem a tak odvedla Me'awara do svého rodového sídla, neboť si během cesty, ač mlčenlivý, získal její srdce a říká se, že to bylo vedení osudu.

Konala se Velká rada vládnoucích rodů v Xalgonu a před ni byl předveden Me'awar, aby se stal Xalgoncem tělem i duší, nebo aby zemřel. Me'awar tu překvapil všechny mocné pány, neboť znělou a bezchybnou xalgonštinou před zraky všech prohlásil pevným hlasem:

„Město mého otce sežehl krutý plamen Valarkagantu, má rodina zahynula před mýma očima rukou svých příbuzných a přátel. Stojím zde a zde zůstanu, jako protivník Valarkagantu, jak tomu chce Osud, neboť Osud ze mne učinil následníka vaší cesty.“

Tajemné xalgonské papýry však vypráví ještě o jiném setkání, k němuž došlo v předvečer Velké rady u Archonta Kosomakha v temnotě jeho osobních komnat. Nazqawn přivedla chlapce za svým patronem a prosila za jeho ušetření především kvůli své náklonnosti k němu a osudovému pnutí. Kosomakh si prohlédl chlapce a spatřil jeho velkou úlohu v Dějinách Návratu k čemuž dodal tajemná slova:

„Tvá vášeň, milovaná Nazqawn, vidí dál, než tvé vlastní oči a proto ji následuj jako hlasu osudu. Tento chlapec nám byl seslán, abychom skrze něj hru zas obrátili ve svůj prospěch. Zařídím proto, aby zítřejší rada přijala bez výjimky tvou žádost.“

Nazqawn bylo přikázáno, aby dítě nechala přijmout Xalgonský způsob života a ta tedy požádala starého a mocného démona Elchtole, který působil v minulosti i jako její vychovatel, aby se ujal Me'awarova vzdělání.

Tak se tedy stalo, že Me'awar vyrostl v muže ve zdech Xalgonu.

XXI.

Brzy projevil Me'awar velké nadání pro čtení pohybů hvězd a skryté zákony světa a jeho ruce kreslily na archy papíru vzosné paláce z obsidiánu a fialové žuly. Jeho učitel Elchtol byl potěšen jeho pokroky, neboť mladík s ním již brzy hovořil plynne xalgonsky a brzy se naučil i třem dialektům řeči démonů, takže mohl

dodržovat ukázkovou etiku při jednání s bohatými a mocnými démonskými mecenáši a ochránci.

Velmi často pobýval též s Nazqawn, jejíž náklonnosti, třebaže skrývané, se naučil dovedně využívat, takže spatřil mnoho z tajů Xalgonu, avšak nic bez vědomí Archonta Kosomakha. Tohoto Vládce již Me'awar od svého prvního dne ve městě nikdy nespatriřil, a přesto věděl, že je pod pozorným dohledem jeho všudypřítomných zraků.

Pak nastaly dlouhé roky studií a práce, během níž se Me'awar stal slavným architektem ve městě Xalgonu.

XXII.

Žil muž známý jako Ladowron, byl ctěným občanem Xalgonu. Pohyboval se ve vysokých kruzích šlechticů Xalgonu, nicméně čas od času opouštěl město na dlouhý čas a putoval světem. Byl mladistvého vzhledu, bezvousý a velmi pohledný. Každý se jej obával, neboť ovládal tajné nauky, dokázal se činit nespatriřitelným a jeho temná moc byla veliká.

V pátém roce Me'awarových studií se opět vrátil do Xalgonu a nějaký čas tam pobýval. Trávil čas na hostinách a na jedné z nich se seznámil s krásnou ženou ztepilé postavy a pronikavých zraků. Tou ženou byla Nazqawn.

Zapředli spolu hovor a byli jeden druhému společností až do brzkých ranních hodin. Získali k sobě obdiv a stali se z nich přátelé.

Netrvalo dlouho a Ladowron přišel navštívit Nazqawn do jejího rodového sídla. Usedli k jídlu a rozprávěli, když tu se vrátil Me'awar z lekce u mistra Fillarda. Ladowron jej pozdravil a v jeho očích problesklo zvláštní zaujetí.

„Máš krásného syna,“ pravil k Nazqawn.

„Me'awar není můj syn, třebaže je mi drahý jako syn, nebo i více.“

„Kde se rodí lidé s takovou mocí v očích?“ otázal se pak Ladowron, „Neboť vidím, že není Xalgonské krve.“

Tu se tvář Nazqawn zachmuřila v mlčení. Ladowron dál nenaléhal a všichni tomu byli rádi.

Uplynulo několik měsíců a vzájemná obliba Ladowrona a Nazqawn rostla, neboť si jejich mysli byly blízké a oba byli ukuti z podobně tvrdého kovu. Jednoho večera se mu Nazqawn svěřila s tím, odkud pochází Me'awar, neboť věděla, že i Ladowron si jej velmi oblíbil. Ladowronova tvář zůstala nepohnuta, nicméně uvnitř byl hluboce zasažen.

XXIII.

Uběhly tři roky a Me'awar dostal velkou zakázku, v níž mu byla dána přednost před mnoha starými a zkušenými architekty. Vprostřed města Xalgonu měl zbudovat monstrózní Horologium, čarovný stroj, který by byl velkým měřidlem času a chrámem boha Požírače, strážce Času.

Me'awar probíral své plány se vznešenými démony a d'ábly a dlouhé noci pozoroval pohyby nebes, aby je věrně zanesl do propletených pák a soukolí stroje. Nakonec svůj návrh přinesl samotným Vládcům a prosil je na kolenou o jejich učenou radu, neboť tak praví zákony města. Vládci rozhodli, že pohonnou hmotou a obživou stroje má být lidská krev, protože s její pomocí a s pomocí čar pak stroj obživne a stane se mocným. Doprostřed nákresu pak umístili malou komnatu, jejíž účel nesměl Me'awar znát.

Pak začala stavba, která trvala dlouhé a temné roky. Nad městem se vznášel fialový dým a v jeho středu kutaly a vrtaly ocelové stroje, aby měla budova hluboké základy, jež měly sahát až k samotné ose světa. Po dokončení základů byly vztyčeny pilíře a kostra pohyblivého chrámu. Me'awar vložil do stavby všechny své síly a s každým měsícem se mu víc a více vytrácela barva z tváře a rukou a viditelně slábnul, jako by jej vyssával nějaký upír.

Nazqawn se obávala o jeho život, avšak neodvážila se stavět proti nařízení Archontů. S obavami v očích tedy sledovala postupné chřadnutí svého chráněnce.

Jedné noci se Me'awar vracel ze stavby ulicemi Xalgonu. Široké třídy města zářily barevným osvětlením a byly plné ruchu a shonu, neboť Xalgon žil převážně v noci. Me'awar se opíral o hůl, neboť byl příliš slabý, aby chodil bez opory. Najednou však klopýtl a byl by upadl, kdyby jej nezachytila ruka kohosi ukrytého ve stínu postranní uličky.

Pevné ruce jej vtáhly do tmy a chabě bránícího jej odvěkly neznámými tunely až do šeré komnaty, v jejímž středu hořela jediná svíce ze včelího vosku.

Teprve tehdy neznámý únosce sňal masku a shodil kápi. Byl to Ladowron.

Me'awar otevřel ústa, aby se otázel na jeho podivné činy, avšak Ladowron promluvil dříve.

„Nejsem ten, za koho mne pokládají,“ řekl tehdy arkským jazykem, „jsem král Arkagantu a jmenuji se Punar Onkyra Vinori. Před tím jsem však býval Ivaren Garairion, bratr tvého otce. Tvůj otec nezemřel a velmi truchlí pro tvou smrt, neboť myslí, že jsi ji našel v popelu falešného Taularku. Skutečný Taulark byl ukryt pomocí pradávných elfích čar a nikdy nebyl obléhán a nikdy nebyl poražen. Proto jsou tvé závazky zde v Xalgonu prázdné a založené na omylu.“

Me'awar vytřeštil zraky v údivu a nebyl schopen slova. Po mnoha letech poprvé zas slyšel zvuk své mateřštiny z úst svého náhle poznaného strýce.

„Nadto věz,“ pokračoval Punar, „že Vládci na tebe šijí léčku a chtějí tě zneužít. Stroj bude neustále vyžadovat novou krev a stane se tak zdrojem neustálého utrpení obětí. Co je však nejkrutější, tvá vlastní krev bude podle jejich plánů první krví, která bude do stroje vpuštěna a tak dílo dosáhne hrůzné dokonalosti. Ty sám pak budeš uvězněn v samém středu stroje, protože i to největší zlo musí mít ve svém středu alespoň smítku dobra, okolo kterého by mohlo rozvířit svůj tanec. Zneužili tvůj talent, zneužili tvou schopnost tvořit nové a neznámé, která jim bytostně schází a pokřivili ji do tvorby stvůrného Horologia. Avšak víc si v tomto svém tahu dovolit nemohou, nebo by byla porušena rovnováha. Je nutno, abys uprchl a vyhledal svého otce. Ten jediný tě ve skrytu neporušeného Taularku dokáže ubránit proti pátrání Vládců.“

Me'awarova tvář se zkřivila hněvem a strachem.

„Moc těchto Vládců je však vyšší než moc všech králů a mágů dohromady,“ pravil s děsem v hlase mladý architekt, „nemůžeme uniknout z jejich tenat, neboť jsme uzamčeni v jejich vlastním městě.“

„Unikl jsem již ze sevřenější svízele a pronikl skrz pevnější stěny,“ odvětil s úsměvem Punar, „skutečná potíž však teprve přijde, neboť jsem zjistil, že nemohu odejít bez tvé ochránkyně Nazqawn. Pokud ona nebude s odchodem souhlasit, nebo pokud prozradí naše tajemství Vládcům, jsme ztraceni.“

Pak se domluvili tak, že nikomu prozatím nic neřeknou, Me'awar bude dál stavět a Punar se pokusí nalézt nejbezpečnější únikovou cestu. O svých plánech dají Nazqawn vědět až v samotný den útěku.

XXIV.

Me'awar tedy stavěl dál a s postupujícími pracemi stále víc a více viděl hrůznost celého stroje, který sám pomohl stvořit a uvnitř jej svíraly výčitky, že je strůjcem většího utrpení a zotročení bytostí. Obrovská ramena stroje se již otáčela, z ozubených kol odkapával černý olej a klenba jeho schrány se majestátně tyčila nad městem jako jeho srdce. Punar se stále neozýval a Me'awar se začínal obávat, že byl jeho strýc přistižen Vládcí a že už vědí i o jeho zradě.

Nastala zima a blížil se zimní slunovrat, čas stanovený pro spuštění Horologia. Me'awar byl již vyssátý a zcvrklý, jakoby stroj sál jeho krev ještě před určeným dnem. Stavba se horečnatě dokončovala a velmožové Xalgonu chodili stavbu obhlížet a gratulovali Me'awarovi k největší stavbě tohoto věku. Me'awar hrál úsměvy a jejich povadlost a neupřímnost mohl svádět na vyčerpání. Za noci pak snil o svém otci, matce a bratru a hořce plakal, neboť neviděl naději na útěk.

Konečně nastal den spuštění Horologia a Punar se stále neozýval. Me'awar byl již smířen se svou smrtí. Nehodlal se však navěky nechat uzamknout do srdce stroje, ale měl připravenou dýku a jed, s jejichž pomocí si vezme život dřív, než by mohl být zneužit.

Byl soumrak a celé město se ježilo prapory a oslavnými přípravami. Všichni se oděli do slavnostní černé a odevšad se ozývaly patetické bubny a trumpety.

Me'awar stál, oděn v černém hávu, opíral se o hůl a s nevýslovným smutkem a zklamáním hleděl na strašný stroj a na temnotu a beznaděj svého života, jenž byl zasvěcen zlu a zkáze, čemuž se nedokázal postavit. Okolo něj stáli velmoži, pronášeli prázdné fráze a blížila se zlá chvíle, již se obával.

XXV.

V tu chvíli dorazil poslíček v podobě velkého raracha a oznámil Me'awarovi, že si s ním přejí mluvit Vládcí. Mladý stavitel zbledl, nicméně otočil se a následoval posla. Kráčeli vinutými tunely Xalgonu, avšak rarach volil na cestě okliku, snad proto, že bylo na hlavních třídách tolik ruchu a shonu. Za několik minut však odbočili do téměř neobývaných končin a klesali stále hlouběji do spleti chodeb, které bývaly ulicemi staršího města, na němž teprve vyrostl Xalgon. Nakonec stanuli na

kamenné dlažbě z bílého vápence, kterou Me'awar nikdy předtím ve Městě Temnoty neviděl, jakoby ji sem do podzemí přivála podivná síla.

Tehdy ze stínu zapomenutého loubí vystoupila neznámá postava. Byl to vysoký muž oděný do zbroje tak černé, že se až leskla modrým světlem. Jakýsi umělec mezi kováři jí dal vzhled krkavčí pernaté kůže. Muž měl též přes záda přehozený plášť ze skutečných černých per. Jeho oči měly havraní pohled, upřený a hrozivý.

„Mám králi Punarovi a jeho synovci Lundirovi vyřídit pozdravy od Ocelota, velmistra řádu Palladinů,“ pravil pak ten muž a zlehka se uklonil směrem k Rarachovi a Me'awarovi.

Rarach se s tázavým výrazem požíval na Me'awara a pak si rukou setřel imaginární špínu z tváře. Všude tam, kde se jeho dlaň dotkla tváře, se démonské rysy rozmazaly a pod nimi bylo znát elfí krásu. Rarach ještě chvíli pokračoval ve stírání líčidel a tu před Me'awarem stál Ladowdon-Ivaren, tak jak si ho pamatoval z jejich prvního setkání.

„Věru užitečná líčidla máš ve své sbírce, strýčku,“ podivil se té proměně Lundir.

„Vskutku, třebaže je možná teď postrádá jedna vznešená bohyně, od níž jsem si je musel bez jejího vědomí vypůjčit,“ usmál se Ivaren, „raději ji nebudu jmenovat, protože její rod slyší svá jména, ať jsou vyslovena kdekoliv. Její líčidla jsou však slavná tím, že ze sebevětší zrůdy udělají krasavce. Snad se vznešená paní nehněvá, že jsem je použil přesně naopak.“

Pak se Ivaren obrátil k cizinci a přátelsky jej pozdravil.

„Toto je Ramartak,“ představil jej Lundirovi, „velký kapitán Palladinských vojsk.“

„Nyní je třeba spěchu,“ ukončil představování Ramartak, „Vládci a jejich nohsledi již nyní musí vědět, že jsi zmizel ze svého místa a začínají stahovat smyčku. Nesmí nás dostihnout v hranicích svého města.“

"Ano," přikývl Ivaren, "přesto tě žádám ještě o malou chvíli oddechu."

Havraní rytíř na něj vrhl ostražitý pohled a podezřívavě přikývl.

Po chvíli uslyšeli tiché kroky ve vzdáleném tunelu. Ramartak uvolnil šavli v pochvě a pohlédl úkosem na Ivarena. V tu chvíli se do zorného pole vynořila postava v černé kápi. Celá trojice se napjala očekáváním.

Tu však postava shodila kápi z hlavy a Lundir poznal ztepilou a krásnou tvář své ochránkyně Nazqawn. Xalgonská paní si vyměnila rychlý pohled s Ivarenem a ten pravil k Ramartakovi:

„Nyní již můžeme jít.“

Všichni čtyři se pak obrátili a pod vedením Palladinského rytíře spěchali po bílé cestě.

XXVI.

Bílé dláždění stále klesalo do hloubky pod zem a trvalo mnoho hodin, než se vynořili z jakési jeskyně uprostřed neznámé země. Hvězdy zde pokrývaly fialovou oblohu jako pěna na rozbouřeném moři. Byly velké jako menší měsíce a obklopovala

je bílá mlha měňavých barev. K prapodivnému nebi se ze země vzpínaly stvoly vřesu větší než vzrostlé smrky. Po zemi se chmýřitou travou honily větrné proudy a zmítaly travním polem jako by to byla hladina jezera.

Lundir nebyl mocen slova, jen s otevřenými ústy hleděl do tváře neznáma. Jeho tři druhové však spěchali dál.

Jen málo se ví a vypráví o jejich další cestě, snad jen to, že se cesta vinula ještě stovky mil a oni viděli zázraky, na které nestačí slova našeho jazyka. Dlouhé dny, které nebylo lze měřit, uběhly, než stanuli opět na tváři domovské země. Ivaren i Lundir byli cestou téměř stráveni, zranění z bojů s podivnými démony jim brala sílu, Nazqawn byla ve tváři zešedlá, avšak Ramartak stál stejně pevně a klidně, jako prvního dne, kdy jej střetli.

„Nyní je třeba se rozřehnat, mí stateční druži,“ pravil k nim Palladin, „za těmito kopci naleznete svou spásu, jíž je Chrámová hora, útočiště pro ty, jimž je v patách celý svět. Má cesta vede jinam, avšak věřím, že se ještě uvidíme.“

Všichni tři cestovatelé se uklonili černému rytíři a z posledních sil spěchali ke kamenné bráně ovinuté mlhou, která je skryje před Vládci a jejich špehy.

Brána slavného kláštera se před nimi pootevřela a vpustila je dovnitř. Jejich šaty byly spáleny a jejich popel vržen do bystré řeky. Jejich zbraně zakopány v lese pod Horou a jejich vlasy ostříhány a oholeny. Prošli očištnou lázní a dostali šedobílé roucho obyvatel ústraní.

Třetího dne svého pobytu, po vykonání všech náležitých očíst a po přijetí řádového slibu, byli předvedeni před opata, Ctihodného Sumitru. Opat byl nevysoký muž s vlasy a vousy bílými jako ovčí rouno a s hlubokými modrofialovými očima, jaké mívají čistí potomci z rodu Azharianů. Hovořili s moudrým starcem dlouho a jejich mysli se mu otevřely, takže mu nezůstalo nic ztajeno.

Na závěr jim pravil toto:

„Nitky vašich činů a šlépěje vašich poutí vyhasnou až za nějaký čas. Vaši protivníci vás zachytí, vykročíte-li ze zdí tohoto útočiště před určenou lhůtou. Pro tebe, Ivarene, je tato lhůta zděli tři let, neboť oni neznají tvou pravou totožnost. Doufej, že během té doby se bez tebe tvé království obejde. Pro tebe, Nazqawn, je ta lhůta také tři roky, protože jsi z národů Temnoty a to, že tě znají, ti paradoxně umožňuje uniknout. Pro tebe, Lundire, je však lhůta dlouhá deset let, neboť Vládci pronikli až do samého nitra tvého nechráněného srdce a vědí o tobě vše, co si přáli vědět a ty o nich nevíš, než to, co si přáli, aby sis myslel.“

XXVII.

A tak spolu tito tři strávili tři podzimy v tichých zdech kláštera. Vstávali před úsvitem, pracovali a meditovali spolu s ostatními mnichy, účastnili se učených rozprav a disputací a věnovali se spolu s ostatními těžkým cvičením s holí, které vedl sám opat. Ctihodný Sumitra je považován za největšího bojovníka s holí po bohu Ahanovi, o němž mýty praví, že hůl vynašel a jako první objevil její účely a tak byl prvním a nejstarším mistrem.

Ivaren, Nazqawn a Lundir spolu během volných chvil hovořili a Lundir se tak dozvěděl, co se děje ve světě, jak se má jeho otec a jaká je skutečná minulost jeho rodiny. Dozvěděl se, jak jeho otec tkal v lesích falešného dvojníka Taularku z vláken kouře a jak do něj nepozorovaně zavedl svůj lid při návratu z Luk Zrození, aby tak zachránil skutečné město, které zůstalo navždy ukryto zrakům nepovolaných. Dozvěděl se, že otec nyní vládne skrytému Taularku, do nějž po měsících hledání navrátil všechny ztracené a rozprchlé taularkiny.

Nazqawn pozorně naslouchala vyprávěním o životě lidí Světla a často byl její údiv velmi veliký. Chvilé přátelství a klidu však byly jen krátkými ostrůvky v tichém utrpení, které Lundir zažíval ve svém nitru. Viděl před očima stále strašlivý stroj, který sám postavil a nedokázal žít se svou vinou.

Po třech letech sňali Ivaren a Nazqawn řádové roucho a opustili mlhou ovíjené zdi kláštera, aby po klikatých pěšinkách Grandu dobloudili zpět k Ivarenovu království a praví se, že jejich cesta nebyla jednoduchá ani přímá a že se zapletli do dalších příběhů a nejméně další tři roky trvalo, než zahlédli pozlacené střechy arkagantského Chrámu.

Plynuly roky, Lundir mezitím ztichl a usilovně pracoval. Často však tichou umíněností a neúnavností vzbudil otázky v očích svých druhů, neboť viděli že se stále trápí, třebaže by měl dosáhnout v klášteře klidu. Jednoho dne kráčel prosluněnými chodbami kláštera a uviděl, jak proti němu jde sám opat. Uctivě se uklonil a chtěl pokračovat dál, avšak opat jej oslovil:

„Vidím tvé soužení a mé srdce se ptá, co tě trápí, můj synu?“

Lundir mu tehdy otevřel své srdce a sdělil mu, před čím vlastně prchl do klášterního útočiště. Vyprávěl celý příběh o zničení Taularku, o životě v Xalgonu a o stavbě strašlivého Horologia. Právil, že sice při útěku setřásl tělesné pronásledovatele, ale myšlenkám a výčitkám se mu uniknout nepodařilo.

„Nenalézám klidu ani při práci ani při rozjímání. Cítím obavy z budoucnosti. Můj podíl na zlu je příliš veliký na to, abych mohl nečinně sedět a čekat hrůzy, které přijdou.“

Opat jen mlčenlivě přikývl.

„Tvou cestou skutečně musí být činy. V tak velké věci, před níž stojíš, potřebuješ radu od někoho moudřejšího, než jsem já, neboť vadná rada by tě brzy přivedla v zatracení.“

„Kdo je ten, čí radu bych měl vyhledat, můj pane?“ otázal se Lundir.

„Tím moudrým není nikdo jiný, než samotný bůh, tisícioký Otec Hvězd. Nejbližší věštírna je však až v Sairis. Nemůžeš-li opustit tyto zdi a navštívit věštírnu, musí věštírna navštívit tebe. Užiješ proto svého architektského umu a postavíš mu svatostánek přímo zde v klášteře.“

„Jak pravíš, tak učiním,“ odvětil Lundir.

A tak Lundir opět seděl nad výkresy a dával formu své intuici. Mnoho dnů a nocí trávil opatrnou prací a na každý svůj krok se ptal hvězd. Pak zahájil stavbu. Chrám to měl být malý, okrouhlý, v podobě věže s plošinou na střeše určenou k nerušenému ponoru do noční oblohy.

Uplynul rok a díky pílí mnichů svatostánek stál. Lundir nejen vedl práci, ale sám se na ní též podílel vlastníma rukama s nevídanou pílí. Po nocích bloumal po

staveništi a nenacházel klidu pro spánek. Jeho oči byly v noci černé stejně jako strašlivé obrazy zkázy, jež mu před nimi probíhaly.

XXVIII.

Téhož večera, co byla stavba dokončena, hovořil opět Lundir s opatem. Sumitra měl ve tváři stopy smutku a v jeho očích byl soucit. Lundir byl udiven tím obrazem citu, jenž měnil obvykle dokonale klidnou tvář starého muže.

„Dorazily ke mně zprávy z vnějšího světa, můj milý," pravil opat, „stalo se to, čeho se tvé nitro obávalo, neboť ten hrozivý stroj, jenž je dílem tvé ruky, se nedávno rozběhl. V jeho středu je umístěna čistá a nevinná duše a její krev koluje jádrem stroje. Trůny bohů se zachvěly v den, kdy se rozběhl a moudří města Sairis se oděli do černých hábitů smutku.“

Lundir zbledl a jeho tvář byla tváří mrtvého. Vzdal smutný hold opatu a vystoupal na vrchol nové věže. Nikdo neví, co za oné jasné noci Lundir ve věštině spatřil a jak k němu hovořil bůh, neboť ta věc nemá jiné svědky než jednoho muže a jednoho boha. Nad ránem však syn Alaronův z věže sestoupil a v jeho tvář bylo strašné pohledět. Vstoupil k opatovi a pravil:

„Tím, kdo byl uvězněn do nitra Horologia, je můj bratr.“

XXIX.

Nyní se v ději vraťme do chvíle, kdy byl poražen čarodějný Taulark a Valarkantské vojsko táhlo zpět k svému městu. Palladinský kapitán Alqisaintir ukrýval ve stanu svého chráněnce Valhuna a pomocí bílé magie vyhojil jeho ruku, třebaže mu ji nevrátil.

Pod zářícími hradbami Valarkagantu se vojska rozešla do svých domovů a Alqisaintir vzal Valhuna s sebou na jih a usiloval o to, aby mladíka přijal řád Palladinů mezi své řady. Jeho žádost však nebyla vyslyšena, neboť řád nepřijímá mrzáky.

Alqisaintir tedy tajně učil Valhuna boji i magii a přijal jej jako svého skrytého učedníka. Cestovali společně, Valhun poznal Alqisaintirovu družinu v níž byli muži a ženy proslulí svými činy. Uplynul pár let a Valhun se prokázal jako statečný, věrný a na svůj věk moudrý bojovník. Pro boj měl velké nadání a magie se zmocňoval pílí a odhodláním a tak si brzy zasloužil úctu svých druhů.

Pak jej Alqisaintir tajně přivedl do sídla Palladinů v Garionu a spustil poplach, jakoby se vloupal dovnitř zloděj. Strážní rytíři byli ihned na nádvoří a jejich řady se ježily zbraněmi. Deset rytířů zaútočilo na Valhuna a pokoušelo se jej srazit k zemi. Po krátkém boji však leželi všichni na zemi odzbrojeni, avšak nebyl jim zkriven ani vlásek.

Celé klání již od počátku sledoval z balkónu velmistr palladinského řádu Ocelot, jehož tam záměrně přivolal Alqisaintir a viděl tak porážku svých rytířů. Sestoupil pak se schodů a pokynul Valhunovi aby přistoupil, pak se obrátil k bílému šamanovi.

„Tvůj chráněnc je vskutku silou i odvahou hoden palladinské zbroje několikanásobně. Přestože přišel o ruku, bojuje lépe než lidé zcela zdraví. Nebudu tedy tobě ani jemu bránit v tom, po čem toužíte, protože podle toho, co jsem se o něm doslechl, jen málokterý Palladin má tak čisté srdce, jako on. Avšak černý stín osudu nad ním visí a přijde den, kdy jej ani zbroj z bílé oceli, ani jeho statečné srdce neochrání. A vidím ti na očích, můj bratře, že jsi nad ním nevyslovil své požehnání, protože se právem obáváš, že by jeho síla nemusela stačit proti síle černého osudu. Pouto krve je u něj silné.“

Poté jej sám Ocelot přijal do Řádu ve slavném městě Garionu, Valhun se stal Palladinem a přijal jméno Iramac. V téže době, kdy tedy mladý Palladin studoval stezky Světla, pronikal jeho bratr Lundir v nitru Xalgonu do nauk Temnoty.

XXX.

Uplynulo několik let, Iramac dokončil studia, rozloučil se se svými učiteli a s Alqisaintirem a nechal se odeslat na sever, aby sloužil v některé palladinské pevnosti. Tam trávil poklidné roky a vše se zdálo být v pořádku.

Jednoho dne byl vyslán coby spěšný posel do severského města Uldaru za palladinským mistrem Fiancordem. Když však dorazil do Uldaru, dozvěděl se, že Fiancord se vypravil do Valarkagantu. Iramac se vypravil po stařícké cestě do Bílého města, po níž před desetiletími putovali sem a tam jeho otcové a dědové a prožívali svá dobrodružství. Jel v hnědém odění spěšného posla a palladinskou zbroj měl pod ním ukrytou.

Druhého dne cesty za soumraku spatřil proti sobě jet trojici mužů na koních ozbrojených kopími a meči v neznámých barvách. Když se rozhlédl, spatřil další trojici, která jede za ním. Poznal, že jeho život je v ohrožení. Tasil meč a chystal se prorazit mezi přední skupinou. V tu chvíli se však z lesů po stranách vynořilo na dvacet ozbrojenců a zaútočilo na něj. Iramac prorazil jejich řady a vjel do lesa, kde však narazil na zbytek tlupy a jejich náčelníka – rozložitého válečníka s dlouhými šedými kníry, jenž postrádal jednu ruku.

O Iramakovu boji proti lupičům se dodnes pění písně, neboť se bil nejen statečně, ale také vychytrale. Dokud mohl, tak užíval služeb svého milovaného koně, jenž se uměl lesem pohybovat stejně rychle, jako dryáda. Kůň však po čase padnul proboden šípy nepřátel. Iramac poté uhýbal nepřítelům, nutil je v pronásledování přelézat kmeny a každá rána, kterou zasadil, byla smrtelná.

Les byl nakonec poset mrtvými a temná krev třísnila kmeny stromů. Uprostřed lesa pokácených lidských životů stál krví zalitý Iramac a proti němu čistý a nezraněný náčelník tlupy. Jednoruký stál proti jednorukému.

„Kdo jsi, jednoruký cizinec, jenž se hališ do pláště prostého posla?“ pravil starý náčelník.

„Mám jméno, ale nikoliv pro tebe, služebníku zločinu,“ odvětil vysíleným hlasem Iramac.

„Ať jsi kdo jsi, bojoval jsi statečně a chtěl jsem jen vědět, jaké jméno ti mám vytesat na hrob, neboť si tuto službu za svůj boj zasloužíš.“

„Vidím zloduchu,“ pravil Iramac, „že máš v sobě duši, třebaže pokroucenou. Dobrá, sdělme si svoje jména, aby ten, kdo zvítězí, mohl poraženému připravit důstojný hrob. Mé pravé jméno je Valhun Alaronion Garairionar a pocházím ze zatraceného a prokletého rodu Solpinar Vinari.“

Jakmile však loupežník uslyšel celé jeho jméno, jeho tvář prostoupil údiv a tiše zapřísahal svého lupičského boha.

„Mohl jsem vědět, jakým soustem mě poctil můj osud!“ zahřměl pak, „Věz tedy, že já jsem Adad Hanneugion Tmarionar a byl jsem to já, kdo unesl a znásilnil tvou matku a těžce zranil tvého otce a strýce a byl bych je ubil k smrti, kdyby jim nepřišli na pomoc jejich strážní duchové. Nyní konečně mohu jednou ranou sekery dokončit svou práci a naplnit prokletí tvého rodu!“

S těmi slovy se Adad vrhl na syna Alaronova svíraje ve své levé ruce válečnou sekuru. Valhunovi však hněv vlil sílu do těla, neboť touha po pomstě ovládla jeho rozum. Lítý boj otrásal lesními velikány, když do kmenů narážela těla válečníků a když se mohutná Adadova sekura zatínala do kmenů vzrostlých stromů.

Kusy zbroje létaly vzduchem, krev zkrápěla tváře a odění bojovníků, když se proti sobě nelítostně vrhali a bez ohledu na zranění pokračovali ve strašlivém rozhovoru ocelí.

Nakonec však nastal soumrak a spolu se smrtí dne se k nohám Palladina zhroutil zcela vyčerpaný Adad. Nezemřel jedinou smrtelnou ranou, ale jeho tělo bylo mnohokrát prokláno a rozřato na nejrůznějších místech, než bolest, křeč a mdloby přemohly mohutného bojovníka.

Bledý Valhun se ztěžka opíral o strom a jeho rty se několikrát naprázdno pohnuly do šera, než z nich vypravil chraptivé:

„Matko... nyní je tvá pohana konečně pomstěna...“

XXXI.

Poté, co díky posvátným naukám Palladinů bojovník Iramac zhojil svoje rány, vykopal hrob pro svého nepřítele a vytesal mu na kámen jméno. Dříve, než však vykonal tuto službu nepříteli, pohřbil svého věrného přítele – koně Danida, jenž ho nesl na svém hřbetě přes půli světa.

Přenocoval u hrobů a za úsvitu druhého dne se chystal k pěší cestě dál. Střetl se ale na cestě ze skupinou valarkagantských obchodníků, kteří putovali stejným směrem, jako on. Viděli jeho zkrvavené šaty, jeho zbroj i pobitou spoustu zbojníků a i bez jeho slov si domysleli Iramakovo hrdinství o to více, že nepřátele pobil jednou rukou. Vzali jej k sobě na vůz a zacházeli s ním s velikou úctou.

U brány byl jako posel a Palladin vřele uvítán a předveden před mistra Fiancorda, jemuž kromě zprávy předal i prsten zabitého náčelníka lupičů a vylíčil mu boj – nepromluvil však o svém posledním rozhovoru s Adadem. Palladinský Mistr pochválil jeho chrabrost, zatímco ve městě šířili jeho slávu nadšení obchodníci, jejichž vděk byl o to vyšší, že i je zbavil lupičského ohrožení.

Jeho pověst se šířila takovou rychlostí, že se o ní brzy doslechl i král Achirun a pozval si hrdinného Palladina do svého paláce na hostinu. Iramac k večeru dorazil i se svým nadřízeným Fiancordem. Společnost u krále byla vybraná. Mezi vznešenými

muži po králově boku však seděl i muž s popálenou tváří, jenž mohl být kdysi i krásný. Byl to Tiralas a Iramac jej poznal okamžitě a krev se mu v žilách zpěnila jen z pouhého pohledu na toho zrádce a vraha. Tiralas jej však nepoznal, neboť Iramac měl vousy a jeho tvář byla pošramocená z posledního boje.

Služebníci předkládali rozličné chody a velmoži hovořili o vybraných tématech. Netrvalo dlouho a král se obrátil na Iramaka a laskavě jej vybídl, aby povyprávěl o svém hrdinství. Palladinský bojovník vyprávěl totéž, co prve Fiancordovi. Jeho činy byly odměněny potleskem a všichni jej chválili za činy hodné hrdinů z dávných dob. Bohatci si pochvalovali, že cesta do Uldaru bude zas bezpečná a král byl rád, že na jeho cestách zas zavládl pořádek.

Tu se však ozval Tiralas a pravil:

„Je vskutku jen dobře, že byl poražen tento nedostižný lupič o jehož zločinech není pochyby. Kromě mnoha zločinů však víme i o jednom jeho dobrém skutku, který, třebaže nebyl dotažen do konce, by si také zasloužil potlesk. Před mnoha lety totiž usiloval o život hanebným služebníků Temnot, kteří chystali zkázu našeho města – Alaronovi a Sivarhan – budiž jména těchto zrádců prokleta.“

Společnost utichla, neboť tato krutá slova do pokojného veselí nezapadala.

Náhle se však do ticha ozval Iramakův hlas plný hněvu:

„Jaké šílenství nutí proradného zrádce a podlého vraha, jakým jsi ty, ohavný Tiralasi, zneuctvovat jména lidí, kteří narozdíl od tebe oplývali statečností, spravedlností a dobrotou? Jaká slepota žene tebe, který za svou zradu a podlost zasluhuješ několikanásobnou smrt, abys jmenoval ty, jimž nesaháš ani po patu? Nejen statečný Alaron, jehož sen jsi zničil, a moudrá a laskavá Sivarhan, jíž jsi ze zálohy vrazil meč do hrudi tě, červe, převyšují, ale i vyvrhel Adad měl v srdci víc spravedlnosti než ty, neboť neusiloval o můj život po způsobu hadů ze zálohy, ale bojoval se mnou přímo, jako muž s mužem. Budiž proklet, pse! Nechť tě spolkně chřtán Temnot, jemuž pod rouškou Řádu sloužíš!“

Společnost hodovníků strnula v děsu, neboť slova takové velikosti, urážky takového stupně a prokletí takové síly nebyla doposud v síních velekrále pronesena.

Tiralase slova zasáhla největší silou. Neovládl svou zlobu, tasil meč a jedinou ranou přetl mohutný hodovní stůl na dvě poloviny, aby si uvolnil cestu ke svému jednorukému nepříteli. Třeskot rozbíjených džbánů a podnosů se mísil s křikem prchajících hostů. Světla pohasla a vprostřed místnosti proti sobě stáli dva sokové – jeden jednoruký a druhý bez tváře – s tasenými meči.

Než však dokázal jeden nebo druhý zaútočit, v sále se zablesklo a zahřmělo tak, jakoby z nebe udeřil blesk velikosti hory. To povstal ze svého roztříštěného trůnu král Achirun a ve tváři měl hněv.

„Jak se opovažujete plít na důstojnost velekrále Bílého města, otce všech Ark? Ze své neúcty a nerozvážnosti se zodpovíte zítra za úsvitu. Čas noci vám budiž na rozmyšlenou.“

Nato vztáhl ruce a čirou vůlí jim vyrval zbraně z rukou, ze znehybněných těl strhl oblečení a spoutané čarami je uvrhl na zem. Klidným krokem nato opustil místnost a poslal služebníky, řka:

„Odklid'te ten nepořádek.“

XXXII.

Druhého dne byli před královský trůn pod širým nebem předvedeni oba protivníci, tentokrát již oblečení do kajících halen a s prostými železnými pouty. Král pak vyzval jednoho po druhém, aby podali plné vysvětlení svého chování.

Tiralas prohlásil Palladinovo osočení za nejtěžší urážku cti pod sluncem a hluboce se omluvil králi za svou ztrátu sebeovládání, kterou způsobil onen nečekaný a hrubý útok. Pravit, že se zcela pořizuje králově vůli a že je připraven přijmout jakýkoliv trest za své chování. Nato se odmlčel.

Iramac se králi uklonil a promluvil k němu dlouhou a slavnou řeč, která začínala slovy:

„Jsem Valhun, syn Alarona syna Garairova, potomek rodu Solpinar Vinari z Valarkagantu a narodil jsem se v požehnaných časech míru ve svitu Aderánu k životu, v němž jsem měl na vlastní oči spatřit zkázu svého města, pád otce a bratra a smrt své matky rukou zrádce...”

Jeho řeč byla dlouhá a král s dvorem si ji vyslechl v naprostém mlčení. Valhun vyprávěl o laskavé kráse Taularku a o úsilí a dobrotě svých rodičů a v jeho slovech byla nepoznaná síla – jakoby jeho jazyk hovořil slova osudu z úst někoho, kdo se loučí se světem a zpívá svou poslední labutí píseň. Pak se jeho vyprávění dostalo ke zradě a pádu. Popisoval přátele a milé umírající ve strašlivých okamžicích. Spočíval dlouho na činech zrady, uskutečněných Tiralasem. Nato jen načrtl své další osudy a nakonec vyprávěl souboj s Adadem ještě jednou včetně slov, která si vyměnili.

Nyní slyšeli mnozí poprvé historii z druhé strany, než z jaké ji znali a nemohli nepřiznat Valhunovi jeho hrdinství a odhodlání. Všechny tváře se obrátily ke králi.

„Vidím mnoho cest, avšak jen některé neuškodí naší zemi. Valhun je statečný a dobrý, avšak jeho rod a tedy i jeho osud je temný a já jen potvrzuji jejich vypovězení z Valarkagantu, protože by jej přivedli do zkázy. Tiralas sice svým zrádným činem prospěl naší zemi, ale proto to nepřestává být čin zrádný a tento muž si také zaslouhuje vypovězení. Je-li v jádru dobrý, bude konat dobro jinde, je-li špatný, jeho osud jej za bílými hradbami dostihne. Ačkoliv tedy tuto svobodnou cestu odchodu dávám oběma obviněným, z města odejde jen jeden.”

Šepot a otázky se nesly mezi lidem.

„Jen jeden odejde proto, že včerejšího večera vypověděli jeden druhému válku a to, pokud jsou po svých minulých činech ještě muži čestnými, válku čestnou. Nenechám ani jednoho z vás padnout v přesile nebo ze zálohy a proto svůj souboj svedete zde, na soudním místě.”

Král sice hovořil jakoby ve prospěch obou mužů, avšak mnohý posluchač si domyslel, že Valhun by se nikdy k útoku ze zálohy nebo s přesilou neuchýlil a tedy že královo nařízení je v jeho prospěch.

Oběma mužům byly dány meče a lidé odstoupili, aby jim udělali prostor. Bojovníci okolo sebe chvíli kroužili a pak Tiralas zaútočil. Ťal po Valhunovi několik rychlých seků, ale on se všem vyhnul bez dotyků čepelí. Tiralas vykřikl a zaútočil zas. Valhun se zas všem útokům vyhnul a na samém konci jeho zuřivého postupu bodl svého protivníka přímo do srdce. Tiralas padl na kolena a z úst se mu řinula krev. Valhun však nevytrhl zbraň z jeho hrudi, stál nad ním a čekal, až skoná. Teprve po chvíli zbraň pustil a nechal mrtvého zrádce padnout nazad i s mečem v hrudi.

Pak se poklonil králi, pozdravil palladinského mistra a sestupoval ze schodů arského posvátného okrsku. Všichni stáli v mlčení a pohledem provázeli odcházejícího vyhnance.

XXXIII.

Valhun odešel do severských lesů a žil jako poustevník. Jeho tvář byla chmurná a strnulá, neboť jeho život pro něj ztratil cenu. Celou svou rodinu považoval za vyvražděnou a svůj rod za prokletý. Levou ruku, která mu ještě sloužila, měl potřísněnou krví pomsty, jejíž sladkost se rozplynula a zbyla jen hořkost. Svému učiteli a příteli Alqisaintirovi se neodvážil na oči, neboť zneuctil neutralitu palladinského roucha vyřizováním osobní vendety. Neměl přítele, jemuž by se mohl svěřit, neměl otce, o jehož rámě by se mohl opřít a jehož moudrou radou by se mohl řídit a neměl matku, jejíž bezeslovné útechy by nyní potřeboval, aby jeho mysl neovládla touha po smrti.

Toulal se bez cíle a beze smyslu, jedl málo nebo nic a postupně se z něj stával šedý stín mezi životem a smrtí. Nevěděl, kam jej spleťtými údolími lesní říše nohy nesou a tak směřoval veden strašnou rukou osudu stále směrem na západ, ke Xalgonu.

Jednoho dne ulehl do vývratu a jeho mysl halila předsmrtná mlha. S otevřenými očima očekával příchod smrti. Uplynuly hodiny a les se tiše pohnul, neboť se blížila vesmírná mocnost.

Zpoza stromu vystoupil bíle oděný stařec s podivným smutným výrazem ve tváři a sklonil se nad umírajícím. Valhun upřel pohled svých kalných zraků do starcových očí a spatřil v nich smrt. Neměl však již sílu se pohnout. Stařec jej pohladil jemně po vlasech a vzal ho zlehka do náručí, jako kdyby nebyl lehčí než malé dítě.

Kmet nesl bojovníka lesem a tiše mu zpíval neznámé písně. Netrvalo dlouho a vstoupil skrze jeskyni do temného sálu. Položil Valhuna na mramorové lůžko a jediným dotykem ruky mu navrátit životní sílu a zdraví, neboť tím starcem nebyl nikdo jiný než Archón Luria. Tu ze tmy vystoupila další postava. V černém hávu tam stál Archón Kosomakh.

„Nalezl jsem jej ležet ve vývratu, zpola zasypaného hlínou,“ pravil Luria, „dejme mu jméno Me’atham, tedy ,ze-země‘.“

„Dobrá, jeho staré jméno nechť je pohřbeno v té hlíně, do níž ulehl a s novým ať povstane z hlíny a z kamene, tak jako první lidé,“ řekl Kosomakh.

„Osud je moudřejší než plány mocností,“ pravil pak ke svému druhu Luria, „teprve teď, skrze nevinnou bratrskou krev, bude stroj dokonale dokončen a nebude nic bránit posunu času do okamžiku Zatmění a návratu našeho Praotce.“

Pak jej Archonti uspali a vložili do stroje. Krev čistého člověka kolovala jádrem Horologia a jeho strašlivá ramena se rozběhla, aby udala směr Grandu. Silou, která však Valhuna držela v poutech, bylo zoufalství a beznaděj. Mocný nástroj Vládů.

XXXIV.

Nyní se vraťme k Valhunovu bratru Lundirovi, který po rozhovoru s bohem spěchal hnán strachem a výčitkami směrem na sever. Stanul na dohled hrůzného Xalgonu, jehož byl před lety vrchním architektem, a srdce se mu zachvělo, neboť věděl, že nedokáže překročit hradby bez vědomí Vládců. Viděl černá ramena otáčejícího se Horologia a tušil hlubokou komnatu, v níž leží zmučený a na stroji ukřižovaný jeho bratr, který trpí pro jeho slabost a nevědomost.

Již se odhodlával k zoufalému pokusu překročení hradeb, když tu z černého lesa za jeho zády vystoupila známá postava. Byla to Nazqawn. Uprostřed žalu tak přišlo radostné shledání. Nazqawn Lundira objala a zahrnula jej slovy útěchy.

„Nemohu uvěřit tomu, že tě vidím, má paní,“ pravil Lundir, „stojím na hranici smrti a nemohu ani zpět, ani vpřed.“

„Víme o tvém odchodu z kláštera a o hrůzách spuštění Horologia,“ řekla Nazqawn, „přišli jsme, abychom ti pomohli zachránit tvého bratra, nebo zahynuli spolu s tebou při pokusu o záchranu.“

„Je tu tedy i Ivaren?“ otázal se s nadějí v oku Lundir.

„Ivaren je už ve městě a připravuje nám cestu. Nezapomeň, že je to největší zloděj všech dob, hned po samotném bohu Adovi.“

Lundirovi se po dlouhých letech na chvíli projasnila líc a dlouho děkoval Nazqawn za jejich pomoc a obětavost.

Přenocovali venku a za úsvitu sestoupili tajnými cestami v převlečení do Města Temnoty, kde se setkali s Ivarenem. Král-lupič je seznámil se svým složitým plánem na průnik k Horologiu. Dlouho si pak od Lundira nechal popisovat přesné detaily konstrukce onoho zkázonosného nástroje a společně hledali cestu, jak se bez vědomí Archontů dostat do tajné komnaty.

„Ještě než vyrazíme na cestu ke středu města,“ řekl pak Ivaren, „musíme se setkat s jedním přítelem, který zde je již několik let na studiích a mohl by nám být velkou pomocí.“

V temném průjezdu se tedy, plni strachu z nadcházejícího podniku, setkali s mužem v černé kápi. Zpod kápě mu na hrud' splýval bílý vous a i ve stínu bylo dobře vidět jeho ostře řezané rysy. Když přistoupili blíž, sňal kapuci.

Byl to Alaron, otec Lundirův a Valhunův a bratr Ivarena-Punara. Ještě než ze sebe dokázal hluboce dojatý Lundir cokoliv vypravit, ozval se tichým hlasem Alaron sám:

„Roky zde obcházím a obdivuji dílo tvého mistrovství, synu. Tvé múzy jsou silnější než moje a jejich hlasy jsou podivné a strašlivé. Můj mistr Suvarna shlédl tvé dílo též a je zde ve městě dnes ukrytý, aby odvedl pozornost Archontů během našeho činu.“

„Otče,“ hlesl Lundir, „prosím odpusť mi můj strašný čin. Nemohu snést utrpení svého bratra.“

„Nemám ti co odpouštět, synu. Tvé dílo je vedením osudu, jež využili Archonti k tvorbě zla. Ten, kdo trpí tvými činy, nejsem já, ale tvůj bratr. Toho požádej o odpuštění.“

„Svého bratra prosím o odpuštění ve svém srdci každou hodinu od té chvíle, kdy se ke mně ta strašná zpráva donesla.“

„Vím, že jsi dobrý. To však nestačí. Nyní je třeba činů.“

XXXV.

Dlouhá a děsivá byla jejich cesta k nitru Horologia, neboť nejprve vedla střeženým středem města a poté útroby samotného stroje, kde jen díky přízni štěstěny, dovedností Ivarenovým a Alaronově magii iluzí dokázali překonat nejtěžší výzvy.

Nakonec sestoupili až k tajemné komnatě ve středu otáčejícího se monstra. Tam spatřili upoutaného Valhuna, jehož rudošedá kůže byla probodána stovkami železných jehel a trubic a jehož zavřené oči byly utopeny v černých důlcích. To už však o jejich příchodu věděli Vládci.

Přímo před nimi se z čirého vzduchu zhmotnil bílý stařec Luria.

„Konečně vidím,“ pravil poklidně, „celou tu vaši nebohou rodinku. Teď, na samém konci vašich životů, budete zas na chvíli pohromadě, jak tomu chtěl osud. Suvarna vás místo sebe poslal na smrt, ten zbabělý tulák.“

Alaron a Ivaren si vyměnili pohledy. Nebyl v nich strach, protože tito bojovníci byli se smrtí smíření. Svému úkolu však nedokázali dostát. Jen Lundir hleděl prázdně před sebe a nedokázal pochopit, že toto je konec. Jeho pohled však padl na Valhuna, jenž ležel za zády bílého Archonta a povšiml si, že se bratr zvukem známých hlasů probouzí z letargie. Lundirovi svítla v oku naděje.

„Dobrá,“ řekl k Luriovi a jeho otec na něj vrhl udivený pohled, „prohráli jsme. Ale přesto jsem se chtěl otázat, zdali byste pro mne, jakožto architekta tohoto stroje, neudělali jednu maličkost. Myslím, že vhodnější by pro stroj byla moje krev, než krev mého bratra. On je již téměř strávený, zatímco já jsem plný síly. Nechte ho zemřít a umístěte do stroje mě místo něj!“

Luria na něj vrhl podezřívavý pohled, vmžiku pronikl jeho myšlenkovou obranu a přečetl jeho záměr – zdržet čas, aby se Valhun probral. Otočil se nazad a pohlédl na upoutaného hrdinu, který měl v tu chvíli již vztyčenou hlavu a zdvihal ruku, čímž se uvolňoval z hadic a jehel. Pouta zoufalství povolila, neboť spatřil své blízké naživu a nezraněné a smysl se vrátil do jeho života.

V tu chvíli vztáhl Alaron i Ivaren ruce a z každého z nich vyšel jeden démantový blesk, koruna magie arkinských králů, jimiž oba byli, a ve zlomku času sežehl Luriu na prach. Vykročili směrem k Valhunovi, když tu se z prázdna zhmotnil před jejich zraky Archón Kosomakh, temná a vysoká postava s rudě planoucíma očima a zaútočil na ně mnoha strašlivými kouzly. Nemohl však použít svou nejničivější moc, neboť se obával poškození Horologia.

Naopak králové a Nazqawn rozpoutali v komnatě hotové peklo, kdy se do běla rozpálené železné stěny roztékaly a hrozivé blesky tříštily přístroje na kusy. Lundir odletěl stranou a byl rád, že mu jeho magie stačí k zachování holého života. Náhle se mohutné stěny magických sil střetly v novém třesku a strop komnaty se zhroutil. Bojující arcimágové jakoby okolní zkázu ani nezaznamenali a pokračovali v kataklysmatu se zvyšující se silou.

Lundir byl však posledním výbuchem odhozen přes Kosomakhovu hlavu k Valhunovi. Uprostřed temnoty, záblesků a strašného ledu a žáru se doplazel až

k železnému katafalku a našel svého bratra jak leží smeten z lůžka mezi troskami na zemi. Všechny jehly a trubice byly vyrvány z jeho žil a krev prýštila volně, na mnoha místech bylo jeho lidsky křehké tělo rozdraceno kameny ze stropu a život jej rychle opouštěl.

Lundir se k němu sklonil a ukryl je oba pod svůj čarovný štít. Tu se setkaly jeho zraky s bratrovými a ten promluvil:

„Bratříčku, jsi to ty?“

„Ano,“ odvětil Lundir, „přišli jsme pro tebe. Zachráníme tě z tohoto místa. Je tu i náš otec. Taulark nebyl zničen, byl ukryt a my se do něj vrátíme. Musím ti vyhojit rány.“

„Můj rozum tomu nemůže uvěřit, ale cítím, že říkáš pravdu. Nikdy jsem se necítil šťastnější než nyní. Vyříd' mé pozdravení otci. Půjdu za matkou.“

„Kdepak,“ zvolal Lundir a pomocí čar a kouzel mu celil rány a kosti, "nikam nepůjdeš, leda s námi."

Valhun se na Lundira usmál a ten úsměv byl široký a krásný ač v pohublé a zničené tváři. Pak zavřel oči a skončil, neboť v jeho žilách nezůstala již ani kapka krve.

XXXVI.

Boj se mezitím stále stupňoval. Brzy na bojiště dorazil Archón Luria, neboť mu chvíli trvalo, než si obstaral novou tělesnou schránku. Jakmile byli králové obklopeni z více stran, nedokázali nepříteli již déle čelit. Seslali svá nejstrašnější kouzla, jež sloužila k vypálení celých měst a potopení flotil a dali se v nastalém zmatku hroutícího se Horologia na útěk. Lundir svíraje tělo svého mrtvého bratra se pod ochranou vši své vůle a magie propadal bouří živlů do podzemních sklepů Xalgonu. Celé město se otřásalo v základech, neboť jakmile Archonti pochopili, že Horologium je ztraceno, uchýlili se k méně vybíravým čarům. Sloupy zelených plamenů stoupaly až ke hvězdám a strašlivé paprsky vysávaly život ze všeho, čeho se dotkly.

Nikdo neví, jak se podařilo Alaronovi, Ivarenovi a Nazqawn vyvážnout z Xalgonu živí. Snad to byla pomoc ukrytého Suvarny, vůle osudu nebo přízeň bohů. Ve svých městech se objevili až měsíce poté a ještě dlouhé roky nesly jejich tváře stopy naprostého vyčerpání a hlubokých nevyléčitelných ran v nitru.

Lundir se však ocitl zasypaný troskami v hlubokém podzemí Temného města a bloudil temnotou s bratrským tělem v náručí. S každým krokem se víc a více obával toho, že si jej Vládci najdou. Byl proto stále připraven kdykoliv si vzít život raději, než aby jim padl do rukou.

Nakonec však jeho kroky našly hladkou bělostnou dlažbu, tak prapodivnou v těchto místech. Zde se kdysi setkali s černým Palladinem Ramartakem, který znal umění Pouti a zavedl je ke klášteru. Nyní však chodba zela prázdnotou a Lundir klesl v tichém vyčerpání a zoufalství.

Z jedné strany zaslechl poznenáhlu tiché kroky. Zdvihl hlavu, připravený zemřít.

Do malého světla čarovné Lundirovy louče vstoupila postava oděná v bílém. Její vlasy byly jak stříbro a stejně tak i vousy.

„Konečně tě poznávám,“ pousmál se stříbrovlasý stařec, „naposledy jsem tě viděl, když jsi byl ještě malé dítě. Nyní jsi ale dospěl. Tvé činy změnily svět.“

„Suvarna?“ otázal se udiveně Lundir.

„Ano, tak mi říkají.“

„Chránil jsi nás, pane, když jsme bojovali. Alespoň tak to říkal otec. Jsou otec a mí přátelé v pořádku?“

„Netrap se jejich osudem, přežijí ten útěk.“

„Musím pohřbít svého bratra,“ řekl tiše Lundir, „chtěl jsem jej uložit ke spánku v Taularku, avšak to je dlouhá cesta a mé ruce už nemají sílu.“

„Myslíš na mrtvého a přitom jsi sám v největším ohrožení,“ usmál se Suvarna, „vím o jedné cestě, již je Valhun jistě hoden. Pojď za mnou.“

Vyrazili po bílé cestě a dlouho kráčeli tmou. Lundir nesl tělo svého bratra stále v náručí. Nakonec vyšli z jeskyně do chladné noci. Všude se rozpínala mlha a jinovatka pokrývala ztuhlé listy travin. Před nimi tekla přes cestu bystrá říčka a její hlas zpíval čarovně a smutně.

„Kde to jsme?“ zeptal se Lundir.

„Jsme hodně hluboko,“ mrkl Suvarna, „tahle voda vytéká z nehlubších podzemních řek Grandu a vlévá se do Oceánu Snů. Za ní se nachází Prastarý kraj, tajemné místo protkané hvězdnými cestami. Tam se vydá tvůj bratr.“

Suvarna se na břehu zastavil a tiše písknul ptačí trylek, který se nesl přes vodu. Zanedlouho se z mlhy vynořila loďka a přistála u jejich břehu. Pak Suvarna pohládl Valhuna po rameni a tiše řekl:

„Vstávej...“

Tu Valhun otevřel oči, uklonil se Suvarnovi a nastoupil do loďky. Jeho tělo již nebylo poničené a mrtvé, ale podivně neurčité, vlající a mlžnaté. Jeho duše však zářila zevnitř jasně a čistě.

Loďka odplouvala do mlhy a brzy zmizela.

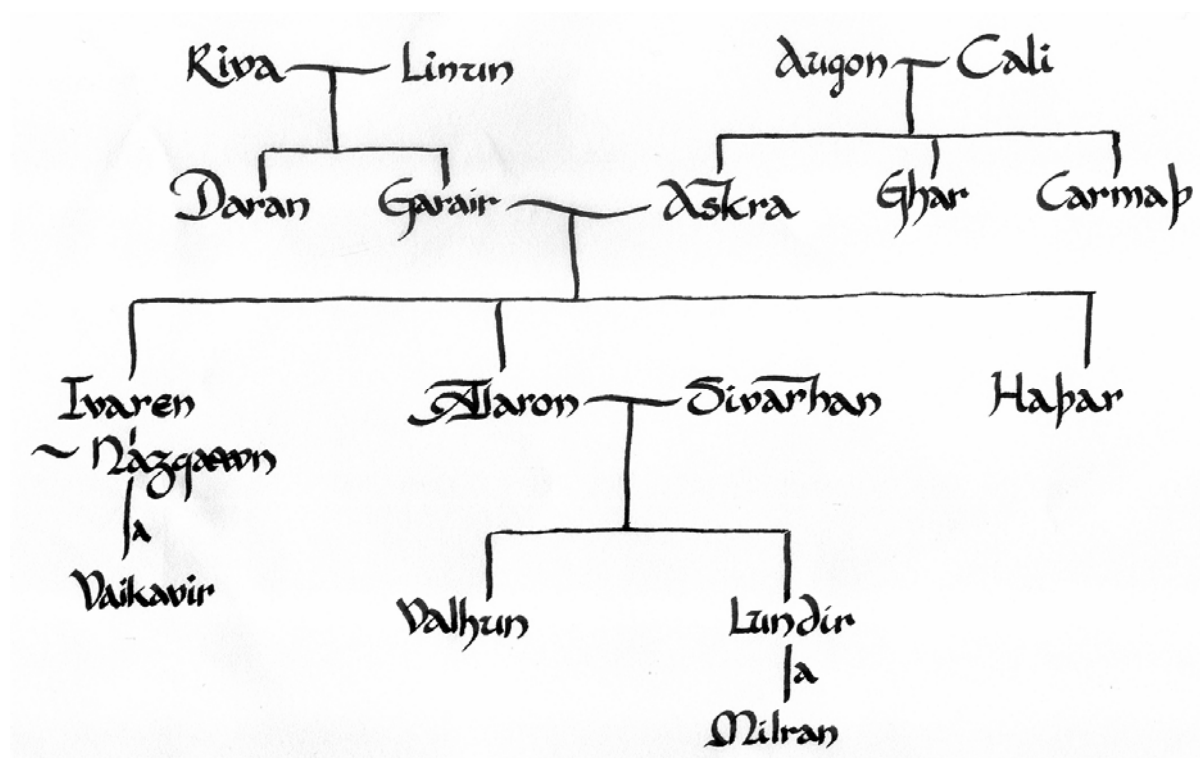
Suvarna uchopil Lundira za ruku a vedl jej neznámými pěšinami, tajemnými kraji pod podivnými oblohami až k domovskému lesu. Brzy začal Lundir poznávat břízy a buky z časů svého mládí a nakonec již věděl, kde je. Došli na rozcestí lesních pěšin, kde Lundir i Suvarna usedli na mechem porostlé kmeny, a rozprávěli.

Nachýlil se soumrak, přišla noc a rozzářily se hvězdy. Oba poutníci však seděli dál a myšlenky mezi nimi poletovaly. Spolu s úsvitem Lundir zjistil, že zde Suvarna již není a že již nějaký čas hovoří jen s jeho hlasem. Rozloučil se s ním a vyrazil po pěšině k východu.

Neušel ani míli, když tu vstoupil na veliký palouk, uprostřed nějž stálo lesní město Taulark postavené z písně jeho matky Sivarhan rukou jeho otce Alarona. Elfí strážce na hradbách jej vítaly zpěvem a ve městě bylo mnohé veselí. Když Lundir smyl prach z cest a smířil se v duši se svými výčitkami, setkal se se mnou, Fintanem Audonionem a vyprávěl mi celý příběh svého života a života svých předků. Přál si, aby tato saga byla věnována jeho bratru Valhunovi.

Zde končí Saga o Lundirovi vyprávějící o pádu slavného rodu Solpinar Vinari, o osamělém hrdinství, o světle severských lesů a temnotě hrůzného Xalgonu. Nechť je potěchou a poučením pro lid dobré vůle.

ROD SOLPINAR VINARI V ČASE SVÉHO PÁDU

REJSTRÍK POSTAV V SAZE O LUNDIROVI

(v abecedním pořádku)

A

ADAD – syn Hanneugův, náčelník lupičů v Severních královstvích, příležitostně vykonával špinavou práci pro agenty Xalgonu. Roku 74 se střetl s Alaronem, Ivarenem a tajemným lesním duchem. Roku 134 se střetl v souboji s Valhunem a zahynul jeho rukou.

ACHIRUN Angiras Vinari – Král Valarkagantu od roku 4797 vlády Adimaghavana Indara.

ALARON Solpinar Vinari – Syn Garaira a Askry. Narozen v r. 50 Achiruna krále. Od r. 64 se učí u Saverda. Od r. 68 na studiích v Uldaru. Roku 75 zakládá Taulark a r. 93 si bere za ženu Sivarhan.

ALDAMIR – syn Fëangila a Salmě, náčelník lesních elfů po mnoho lidských generací. Roku 79 spolu s Alaronem a Sivarhan založil Taulark a rozhojnil jeho obyvatelstvo svým lesním lidem. Zůstal Alaronovým přítelem v dobrém i zlém a vládne Ukrytému Taularku dodnes.

ALQISAINTIR – bílý šaman, Zřec a kapitán Palladinského řádu. Svou účastí se podílel na většině velkých činů posledních dvou století v oblasti mezi Sirem a Havdaurem. Roku 113 utíná v souboji ruku Valhunovi Alaronionovi a přijímá jej za učedníka. Roku 117 jej lstí přijímá do Řádu. Roku 169 adoptuje Ignise Agniriona pode jménem Eranu Vina Vinaori.

ASKRA Atharvan Vinari – Dcera Augona a žena Garairova. Narozena v 24 roce vlády Achiruna. V r. 43 si vzala Garaira, r. 44 s ním odjela do Uldaru. Roku 50 se jim narodil syn Alaron a r. 52 Hathar. Téhož roku se vrátili. Roku 61 odjel její muž do války a nevrátil se. Tři roky nato byla vyděděna z Arky a spojila se s ním v lesích.

AUGON Atharvan Vinari – Jeden ze tří vrchních mágů Valarkagantu. Narozen ve 12 roce vlády Ragnara. Otec Ghara, Carmatha a Askry. Roku 64 Achiruna krále vydědil svou dceru Askru z Arky. Roku 73 zemřel a dožil se věku 107 let.

C

CARMATH Atharvan Vinari – Bratr Askry. Vášnivý lovec a špatný mág. Narozen v 20 roce vlády Achiruna.

D

DANIDUS – Valhunův kůň, dar od Alqisaintira z roku 113. Danidus pocházel ze vznešeného chovu a uměl hovořit lidským jazykem. Valhun prožil s Danidem od té doby všechny roky svého života až do 134, roku své smrti.

DARAN Solpinar Vinari – Mladší sestra Rivy. Narodena v 27 roce vlády krále Ragnara. Mezi lety 32-53 Achirunovy vlády byla stařešinou rodu Solpinar a vrchním stavitelem.

DERETH Chaktra Vinari – Vojevůdce Valarkagantského vojska v bitvě na Fanigarském poli v 32 roce Achirunovy vlády. Tehdy mu bylo padesát.

E

ELCHTOL – starý a moudrý démon, který působil jako vychovatel po celé generace v rodu Nazqawn. Nazqawn i Me'awara učil životní moudrost, postřeh, ostré vnímání, rétoriku a jak ovládat druhé.

F

FIANCORDUS – syn Headana a Hagal, severan z Uldaru, kapitán Palladinského řádu. Roku 134 byl hostem u krále Achiruna a tak mohl být svědkem souboje Valhuna a Tiralase v němž Valhun zvítězil.

FILLARDUS – syn Iolcanův, Zřec. Velmistr Řádu Lodních Mistrů z Mantrinu, dlouhodobě pronásledovaný Maghavany. Slovný vynálezce, jenž svým umem přispěl při stavbě Horologia.

FINAND – syn Audonův, elfí dějepisec žijící v Ukrytém Taularku. Autor několika ság, mezi jinými i Sagy o Lundirovi.

G

GARAIR Solpinar Vinari – Syn Rivy. Naroden ve 20 roce vlády krále Achiruna. Byl velkým válečníkem a stavitelem pevností. Ve 33 roce se dal k vojsku a ve 43 roce se vrátil zpět do města a vzal si Askru. Roku 44 spolu odjeli do Uldaru, kde pobývali do 53 roku. Do r. 61 žil a stavěl ve Valarkagantu. Odjel do války a nevrátil se. Roku 64 se shledal se svou ženou.

GHAR Atharvan Vinari – Bratr Askry. Vášnivý lovec a špatný mág. Naroden v 17 roce vlády Achiruna.

H

HANNEUG – syn Tmarův z Garionu, pirátský kapitán na Kira Samudran, uctívá boha Ada. Svému otci Tmarovi přebíral jeho ženu Kianu a splodil s ní Adada.

HATHAR Solpinar Vinari – Dcera Garaira a Askry. Narodena v r. 52 Achiruna krále.

I

IAISAR Atharvan Vinari – Azharian. Narozený v horách vprostřed Gandhary pode jménem Jezra neznámo kdy. Bratr-dvojče Zandry (Zandara, Santala). Vychovávání starcem Tho. Palladin a arcimistr pěti živlů. Jeden ze tří osobních žáků Suvarny. Roku 169 adoptuje dryádu Omerin za dceru pode jménem Myrkrún Atharvan Vinari.

IVAIN Angiras Santra – jeden z pobočníků generála Orenda.

IVAREN Solpinar Vinari (znám též jako Ibuaren, Punar Aonkyra Vinaori, Ladowron a pod mnoha jinými jmény). Rok a místo narození není známo. Adoptivní syn Garaira a Askry na prosbu neznámého starce. Od roku 77 vládcem v jihosiranijském Arkagantu. Roku 134 se spolu se svým bratrem Alaronem a synovcem Lundirem postavil Vládcům a vyrval jim duši Valhuna Alaroniona. Roku 169 adoptoval elfího mága Súlina pode jménem Vaikavir Aonkyra Vinaori.

K

KHERDIR Solpinar Vinari – Starší bratr Rivy. Mezi lety 6-17 Achirunovy vlády byl stařešinou Solpinarů a vrchním stavitelem.

L

LUNDIR Solpinar Vinari (zvaný též Me'awar) – syn Alarona a Sivarhan, narozen v Taularku r. 103 vlády Achiruna. Roku 113 vstal z popela padlého Taularku a byl odvečen jako vězeň do Xalgonu, kde vystudoval temnou vědu, jazyky démonů, magii času a hvězd a stavitelství a sestavil strašlivé Horologium. Roku 126 z Xalgonu uprchl a uchýlil se do kláštera. R. 134 opouští klášter a znovu vstupuje do Xalgonu. Roku 149 se trvale usazuje v Sairis. Roku 169 adoptoval půlelfku Arsiu za dceru pode jménem Milran Solpinar Vinari.

LURIA – Archón, Zilath. Jeden z Vládců. Ze všech Zilathů jsou jeho činy nejméně pochopitelné. Je podoben svému protějšku Suvarnovi v tom, že bere větší ohled na Velký Plán než na vlastní existenci. Roku 134 našel Valhuna v lesích na východ od Xalgonu a přinesl jej do města.

K

KOSOMAKH – Archón, Zilath. Jeden z Vládců. Kosomakh ze všech Vládců nejtrvaleji přebývá v Xalgonu a je počítán do nejvěrnější trojice služebníků Jediného.

N

NARWEN – dcera prvorozeného Irminsula a Paní vod Amereth, vznešená elfka, na Sivarhanino doporučení byla pro svou moudrost a moc pozvána, aby spoluvládla Taularku. Díky její moci byl Taulark ukryt a dodnes stojí.

NAZQAWN – vznešená paní z Xalgonu, v přímé linii potomek pradávných králů říše Vezanu a knížat Kaalu-Charmath, náčelnice zvěďů Xalgonu a vezír pro záležitosti špionáže. V její krvi se mísí dědictví Temných pánů a ďáblů z Nejhlubších Planin Zapomnění. Roku 110 vlády Achiruna dorazila jako posel do Taularku. Roku 113 pohlížela na jeho zkázu a z trosek odvedla malého Lundira Alaroniona. Roku 126 uprchla spolu s Ivarenem a Lundirem z Xalgonu. Roku 133 přijímá jméno Riva Aonkyra Vinaori a stává se královnou Arkagantu po boku Punara-Ivarena. Roku 169 adoptuje temného elfa Nočního Motýla za syna pode jménem Darignatar Onkyra Vinaori.

O

OCELOT – velmistr Palladinského řádu, Zřec. Během let byl neustále ve volném spojení s Alqisaintirem, Ivarenem a Suvarnou a přispíval ke kormidlování dějin ve prospěch Řádu a proti vůli Vládců. Roku 117 přijal do Řádu Valhuna Alaroniona pode jménem Iramac.

OREND Chaktra Vinari – Synovec Deretha. Nar. v r. 11 Achiruna krále. Vojevůdce nad západním vojskem v bitvě o Zanagarku. Osobní nepřítel Garairův.

R

RAGNAR Angiras Vinari – Král Valarkagantu v letech 4751-4797 vlády Adimaghavana Indara.

RAMARTAK – černý šaman, Zřec a kapitán Palladinského řádu. Bratr Alqisaintirův. Roku 126 pomohl Ivarenovi, Nazqawn a Lundirovi uprchnout z Xalgonu.

RAUR Karian Kvanari – jeden z pobočníků generála Orenda, jediný přeživší důstojník z bitvy Na Xalgonské cestě.

RIVA Solpinar Vinari – Otec Garaira, velký stavitel a bojovník. Narozen v 8 roce vlády krále Ragnara. Posledních 15 let života byl stařešinou rodu Solpinar. Ve věku padesáti osmi let zplodil svého syna Garaira. Zemřel ve 32 roce vlády krále Achiruna v bitvě na Fanigarském poli ve věku sedmdesáti let.

S

SAVERD Angiras Vinari – Syn Ingův, otec čtyř dcer – Finan, Silme, Lalaith a Alidan. Jeho ženou je elfka jménem Celwen. Narozen v 12 roce vlády krále Ragnara. Jeden ze tří nejvyšších kněží na Arce. Jeden ze tří osobních žáků Suvarny. Od r. 64 opatroval Garairovy děti. Jako staříčkový poustevník žije dodnes, nedávno oslavil 200 narozeniny.

SIVARHAN – Vlastním jménem Lavarwen. Dcera Prvorozeného jménem Ari. Narodena před staletími v lesích Alpa Tarnas a vzdělána jako mág. Zabíla císařovnu Sivu I. a vysloužila si tak vděk Říše. Jeden ze tří osobních žáků Suvarny. Žena Alarona a královna v Taularku. Matka Valhuna a Lundira. Zahynula roku 113 Achiruna krále rukou zrádce Tiralase.

SUVARNA – Azharnantský Maghavan, sestoupil spolu s Alirawis. Architekt v Sairis a učitel nejvyšší formy architektury na škole v Sairis a Uldaru. Osobní učitel Saverda, Iaisara a

Sivarhan. V této inkarnaci zahynul r. 168 Achiruna krále v obloze nad Sairis rukou Architekta Saurahana.

SUMITRA – Azharianský Mág, Mistr Počtář a Mistr boje dlouhou holí. Opat na Chrámové hoře. Roku 126 přijal Lundira, Ivarena a Nazqawn do kláštera. Roku 168 se stal jedním z Architektů v Sairis.

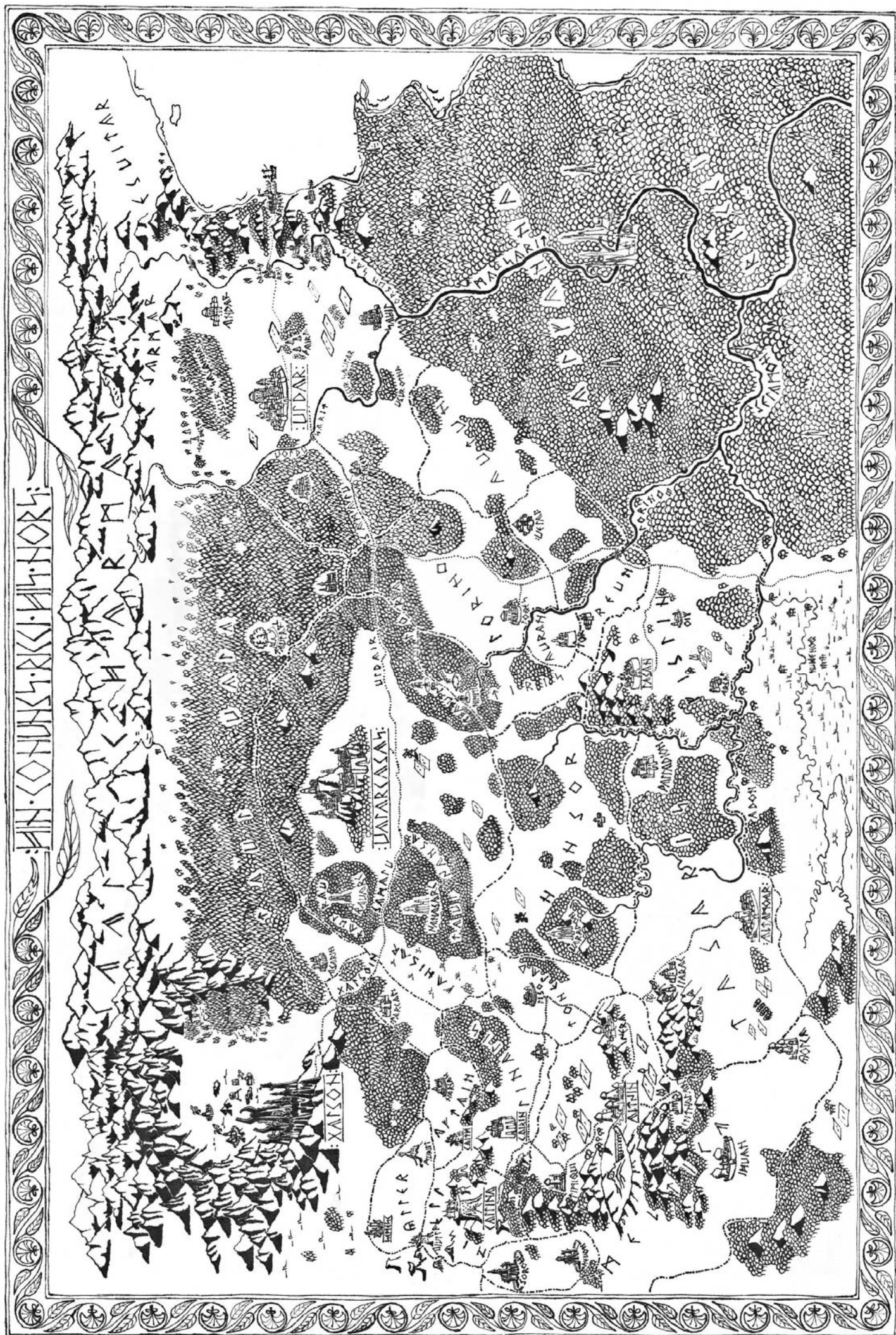
T

TIRALAS Archinau Vinari – syn Haukara a Rún, narozen ve Valarkagantu r. 48 vlády Achiruna krále. Roku 113 zrádně zavraždil Sivarhan a otevřel Taulark pro vojsko krále Achiruna. Roku 134 zemřel v souboji rukou Valhuna Alaroniona.

TMAR – syn Gorův z Garionu, obchodník s pálenkou a pasák nevěstek, otec Hanneuga.

V

VALHUN Solpinar Vinari (zvaný též Iramac a Me'atham) – syn Alarona a Sivarhan, narozen r. 93 vlády Achiruna. Roku 113 byl vysvobozen Alqisaintirem ze zkázy Taularku a r. 117 byl přijat do řádu Palladinů pod jménem Iramac. Roku 134 zabil v hrdinském souboji lupiče Adada a téhož roku porazil a usmrtil před trůnem velekrále Achiruna i zrádce Tiralase. Jeho život se skončil v samém středu strašlivého Xalgonu v zimě téhož roku.

Obálka a ilustrace Jakub Hruška
Grafická úprava Jakub Hruška
Překlad Jan Kozák jr.
Odpovědný redaktor Jan Kozák jr.

Vydal Archív siranijských textů
edice Klasické ságy
Jako svou 1 publikaci
Praha 2005, vydání 1.

www.siranie.net